

STUDENTAVISA I TROMSØ

Organ for Tromsø-studentene
3.årgang — Nr.3. April 1978

Inne i avisa:

**Konfronta-
sjons-
intervju
med prog-
ressiv Front**
Tema: Stu-
dentpoli-
tikk

Siste side

**Konflikten i
Midt-
Austen**

Side 8

**Hva mener
den jevne
student om
student-
politikk**
Rund-
spørring

Side 9

**Frigjørings-
bevegelsen
i Sør-Afrika**

Side 4

Husk deadline
for nr. 4/1978
fred. 28. april

STØTT SOSIALISTISK 1. MAI-FRONT!

**Arbeidermakt
mot
kapitalmakt!**

**Arbeidermakt mot ka-
pitalmakt- nei til re-
gjeringas krisepolitikk.**

**Også NTL på universi-
tetet slutter seg til
sosialistisk 1. mai-
Front.**

Se vedtak side 3.

**På midtsidene
legger de
ulike politiske
grupperingene
ved universitet-
et fram sine
synspunkter på
1. mai-feiringa**

**Russeltribunalet
i Vest-Tyskland
presenteres side 10**

Hvor er vi?

Søndre Tollbugt. 7 b, 4. etg. Tlf. nr.: 81 715

Adressen og telefonnummeret til Studentutvalgets kontor, som dessuten brukes jevnlig av NSU-delegat-gruppa, Studentavisas redaksjon, Studentidrettslaget og Studentersamfunnet er **VIKTIG Å HUSKE FOR ALLE STUDENTER.**

Kontortid for Studentutvalget:

Man.: kl. 9 - 12.

Tir.: kl. 9 - kl. 12.

Onsd.: kl. 9 - kl. 12 og kl. 19 - kl. 21.

Torsd.: kl. 9 - kl. 11.

Om formiddagen er kontorassistenten til stede, og onsdag ettermiddag er SU's faste møtetid. De andre organer har også faste møtetider 1 gang i uka. (Se nærmere oppslag rundt på universitet.)

Til våre bidragsyttere annonsører andre interesserte

Vi har satt opp følgende plan for utgivelsene av Studentavisa i Tromsø våren 1978:

	Siste redaksjonsmøte	Avisa foreligger
Nr. 1-78	—	9/2
Nr. 2-78	24/2	4/3
Nr. 3-78	10/4	20/4
Nr. 4-78	28/4	8/5

Det tas forbehold om uforutsette hindringer for gjennomføring av planen. Datoen for når avisa antas å foreligge kan variere etpar dager til og fra.

Studentavisa i Tromsø utgis i et opplag på 1500-2000, og spres foruten på hele Universitetet i Tromsø på alle høgere læresteder såvel i Tromsø som ellers i landet, og til en rekke organisasjoner,

institusjoner og enkeltpersoner.

Annonser kan sendes til ovenstående adresse i god tid — gjerne ferdig uttegnet — men ellers med angivelse av innhold, spalteplass, i hvilket nummer det ønskes innrykket, m.v.

Avisa trykkes i offset.
Annonsepris på vanlig tekstside er for tida på kr. 1,50 pr. millimeter.

Boligstiftelsen:

Skal husleiene undraes prisregulering?

Husleiene til boligstiftelsene vil i framtida ikke bli berørt av eventuelle prisstopp. I stedet skal studentboligstiftelsene sidestilles med borettslag/andelslag og dermed unndraes prisreguleringer.

Dette vil bli resultatet dersom Forbruker og administrasjonsdepartementet (FAD) sier seg enig i Kirke- og undervisningsdepartementets (KUD) søknad fra februar i år. Bakgrunnen for KUD's utspill er et kontaktmøte i Stavanger i oktober '77 der samtlige boligstiftelser og studentsamskipnader var representert. Det ble der vedtatt å be KUD gjøre en formell henvendelse til FAD for å få endret boligstiftelsenes status.

KUD's prinsipielle syn er at boligstiftelsene skal drives

på forretningsmessig basis og at de dermed ikke yter tilskudd til å dekke eventuelle driftsunderskudd som skyldes prisstopp.

I utgangspunktet slår KUD fast at det å drive boligstiftelsene er et av de viktigste velferdstilbud for studenter og skoleungdom. Men sier de hvis boligstiftelsene ikke får anledning å heve husleiene i perioder med prisstopp, vil spørsmålet om nedleggelse av studentheimene alvorlig måtte overveies. Logikken i denne argumentasjonen er vanskelig å få tak i.

Saken har vært behandlet i styremøtet i Samskipnadsstyret der studentrepresentantene foreslo at samskipnadsstyret skulle ta avstand fra KUD's søknad. Forslaget ble nedstemt med 6 mot 4 stemmer.

Uttalelse fra leieboerutvalget på Øvre Breivang

Leieboerutvalget på Øvre Breivang ble valgt på leieboermøtet 9. febr. ca. en uke etter at bygget ble tatt i bruk.

I utvalget sitter 5 studenter. Ettersom fylket disponerer 30% av boenhetene, mener vi at det er ei svakhet at utvalget bare består av studenter. Dette har vi prøvd å rette på, men foreløpig har vi ikke fått tak i noen interesserte.

I og med at bygget ble innflytta lenge før det egentlig var ferdig, var det en masse arbeid å ta fatt på for et nytt uerfarent leieboerutvalg.

Foreløpig har vi arrangert 3 åpne leieboermøter foruten en del møter i Leieboerutvalget. Frammøte på leieboermøtene har vært relativt dårlig — et av møtene samlet imidlertid hele 47 av beboerne, noe som må betraktes som bra. Dette kan sees på bakgrunn av at det var det første møte hvor standard — feil og mangler ble diskutert.

På leieboermøtene har det blitt fremmet en rekke krav med hensyn til standard, feil og mangler. Disse kravene har alle vært enstemmige, noe som forteller om den generelle misnøyen med bygget. Vi har prøvd å jobbe med disse sakene. Bl.a. har vi sendt en rekke brev til Studentsamskipnaden med konkrete krav og vedtak fra leieboerne. Fra Studentsamskipnadens side har vi imidlertid fått svært liten respons, og i flere tilfeller har de unnlatt å svare på våre krav. Som eksempel kan vi nevne et vedtak fatta på leieboermøte 23. febr. om at Studentsamskipnaden organiserer og finansierer vask av trapper og korridorer. Dette er i dag pålagt beboerne. Brev om dette vedtaket ble sendt

Samskipnaden 24. febr. og 16. mars. Til nå har vi ikke fått noe svar. Av mer konkrete ting vi har foretatt oss, kan nevnes at vi har kontaktet helserådet og hatt en representant derfra på befaringsher. Gjennom det fikk vi bekrefte en del av de ting vi har påpekt overfor Samskipnaden:

- lekkasje og trekk
- at ventilasjonssystemet ikke fungerer bra
- at vegg bak komfyrt og vask ikke lar seg renholde
- det uheldige i at badet oppvarmes fra kjøkkenet mht. spredning av uønsket lukt.

Med hensyn til oppvarmings-spørsmålet har Samskipnaden vedtatt å installere ovn på kjøkkenet og dublettene. På badet er det foreløpig ikke vedtatt å installere ovn, men dette vil vi jobbe mer med.

Da resepsjonstjenesten ble lagt ned her i februar, sendte vi enstemmig krav fra beboerne om at den skulle bli opprettholdt bl.a. på den bakgrunn at vi ikke har tilgang til telefon. Foreløpig har vi ikke fått noen respons på dette fra Samskipnaden. Det eneste servicetilbudet vi har i dag er en 2 timers vaktmestertjeneste pr. dag unntatt i helgene.

På oss i leieboerutvalget virker det som om Student-samskipnaden driver en «utmattelsespolitikk» overfor leieboerutvalget — jfr. samme krav sendt flere ganger. I tillegg har Samskipnaden vist liten velvillighet med hensyn til utlån av skrivemaskin og disponering av kontor.

Bl.a. på grunn av dette har arbeidet i leieboerutvalget vært tungt og lite inspirerende.

Allikevel mener vi at leieboerutvalget har en viktig funksjon, bl.a. som pressmiddel overfor Samskipnaden. Fortsatt vil vi jobbe for en fortgang i utbedringsarbeidet og bedring av standarden her på bygget. P.g.a. alle manglene og feilene har det hittil vært en blandet fornøyelse å bo her. Til slutt vil vi rette ei innstendig oppfordring til folk om å slutte bedre opp om leieboermøtene.

Leieboerutvalget

Willy Brandt likevel ikke til Tromsø

Det er nylig kommet beskjed fra Brandts sekretær til Tyskseksjonen ved Universitetet i Tromsø om at Willy Brandt likevel ikke kommer til landet i år som planlagt, opplyser seksjonsformann Arnt Gylland til Studentavisa. Heller ikke til neste år ser han seg i stand til å komme, heter det i brevet. Noen nærmere begrunnelse er ikke gitt.

Det planlagte besøket hadde sitt utspring i den eksisterende kulturavtalen, der utveksling av gjesteprofessorer inngår. Fagområdene tysk og historie ved universitetet i Trondheim hadde sendt en invitasjon til Brandt, som Tromsø «hengte seg på».

Dersom besøket hadde blitt en realitet, ville det sannsynligvis funnet sted allerede i vår, da med forelesning for Universitetets studenter og et større åpent arrangement, opplyser Gylland.

Månedens bilde:

Tema: «studentliv»

Den magre deltagelsen gjør at vi må ta opp intensjonene omkring «månedens bilde» til ny vurdering. Dette vil skje på førstkomende møte i kameraklubben (som vil være avholdt når avisa foreligger).

Vi prøver samme konkurranseform igjen til neste nummer, da uten å sette noe tema. Send inn et bilde du liker og skriv en kort kommentar til det.

Sett gjerne tittel på bildet, og lever det til en av kameraklubbens styremedlemmer eller til en av de som har nøkkel til mørkerommet, innen 28/4-78.

Månedens bilde denne gangen er egentlig ingen konkurransevinner. Grunnen til dette er at juryen ikke hadde fått inn et eneste bilde til bedømming, da fristen gikk ut den 5. april.

Det var da at jurymedlemmene F. Bom og O. Skudd så sitt snitt til å få uttrykt si egen fototolkning av studentlivet gjennom avisa. Herrene Bom og Skudd dannet straks F/L (fotografilaget) Bomskudd, og satte igang med å produsere månedens blinkskudd. Resultatet av selskapets arbeid kan altså beundres her!

Barnehager — søknad om plass

Studenter som ønsker barnehageplass for året 1978/79 må søke opptak innen

1. MAI.

Nærmere opplysninger og søknadsskjema fås ved henvendelse til Studentsamskipnaden, Studentsekretariatet, Kalgt. 3, postboks 613, 9001 TROMSØ. Tlf. 81012.

STUDENTAVISA I TROMSØ

Organ for
Tromsø-studentene

Nr. 3/1978, april. Årg. 3

Redaksjon:
Øystein Ballari,
Per Jarl Elle,
Jørn Fossmo, (ansv.)
Synnøve Jenssen, (ansv.)
Torill Jenssen,
Audhild Nødberg
John G. Skogvoll

Adr. Søndre Tollbugt. 7 b, Tromsø.
Tlf. 81 175.
Studentavisa er organ for studentene ved Univ. i
Tromsø, og kommer ut ca. en gang i måneden.
Redaksjonen er valgt på Sos. Fronts politiske
grunnlag.
Trykt i 1500 eks.

1. mai i Tromsø 1978

Vi står nå overfor et lønnsoppgjør, der LO forhandler om hvordan en best skal administrere lønnsnedslaget, og regjeringa lover harde økonomiske tilstramminger. Borgerskapet er på offensiven, og i denne situasjonen arrangeres det 4 1.mai-arrangementer i Tromsø: Sosialistisk 1. mai-front, Faglig 1. maifront og Samorg. skal ha tog, og NKP eget torgarrangement. De politiske uenighetene som fins hele året mellom partier og organisasjoner som mener å representere arbeiderklassens interesser, kommer også til uttrykk 1. mai.

Samorg.'s arrangement med hovedparolen «Trygge arbeidsplasser — regjeringas ansvar» og hovedtalerne Leif Haraldseth og Asmund Hansen uttrykker ikke et politisk alternativ til sosialdemokratiets klassesamarbeidspolitik, og vil snarere fungere som en støtte til denne politikken.

SV og uavhengige sosialister har tatt initiativet til å danne «Sosialistisk 1. maifront», og avvist samarbeidet med «Faglig 1. maifront». En har begrunna dette med at den politiske uenigheten er for stor til at det er mulig å komme fram til enhet på sosialistisk grunn.

Dette har sin bakgrunn i følgende forhold:

For det første: Parolene viser at FFF og AKP regner Sovjet som hovedfienden i verden i dag, noe som er i motstrid til det de fleste frigjøringsbevegelser i verden mener. At denne analyse kan ha reaksjonære konsekvenser, husker vi best fra fra AKPs støtte til de raksjonære «frigjøringsbevegelsene» i Angola, FNLA og UNITA, og deres holdning til frigjøringsbevegelsen MPLA som agent for sosialimperialismen. FFFs tog i år har fremdeles brodd mot Angola og MPLA med parolen «Støtt frigjøringsbevegelsene i det Sørlege Afrika, USA og Sovjet ut». Det er ikke uten grunn at alle antiimperialistiske fronter i Norge er splitta de seinere åra pga uenighet i synet på Sovjet, jfr. Palestina-komiteen, Palestinafronten, Chilekomiteen — Chileaksjonen og «Anti-imperialistisk komite for 3. verden» som ensidig støtter PAC — Fellestrådet for Sørlege Afrika. Det er idag ikke mulig å

være konsekvent anti-imperialist og samtidig stå på tesen om at Sovjet, og ikke USA-imperialismen, er hovedfienden.

For det andre: FFF står fremdeles på «reservasjonsretten», en «rett» som står i motstrid både til solidaritet og enhet som bør være grunnlaget for et 1. mai-tog, og til de oppsummeringer av FFF-toga som vi ser f.eks. i pressa etterpå, ikke minst i AKPs egen avis, Klassekampen. En kan sjølsagt ikke gå i et 1. mai tog uten å bli tatt til inntekt for den politiske helheten toget utgjør. Den politiske og logiske bristen i denne «retten» kommer også fram i de to innlegga fra FFF i denne avisa. I det ene heter det: «Det bør være utenkelig for en progressiv i 1978 å gå i et tog som ikke støtter Eritreas folk», og i det andre innlegget: «FFF forlanger ikke at du skal ha satt deg inn og tatt stilling til f.eks. parolen «Sovjet ut av Afrikas horn» hvis du ønsker å demonstrere bare mot disiplinærlova 1. mai»(?)

For det tredje: Enhet og samarbeid på 1. mai må basere seg på gjensidig tillit til tross for politisk uenighet. Tilliten mellom SV og AKP, de to partia som utgjør hovedkraften bak de to største 1. maitoga i år, er totalt blitt undergravd i løpet av de 5 åra som er gått siden sist disse to partia gikk i ett tog 1. mai. SV har i disse åra stort sett vært den «taktiske hovedfienden» for AKP. Dette er kommet til uttrykk både i AKPs praktiske politikk, ikke minst frontpolitikken, og i prinsippprogrammet deres, der det heter at SV er reaksjonært, agentur for sosialimperialismen o.l. Dette står selvsagt ikke i motstrid til at det er mulig å oppnå aksjonsenhet med AKP i konkrete kampsaker, etter at AKP etter jul har slått inn på «brei-front-lina».

Til slutt vil vi beklage at NKP fant å ikke kunne tilslutte seg Sosialistisk 1. maifront «p.g.a. de to minimumsparolene «støtt frigjøringsbevegelsen i Eritrea» og Sovjet ut av Tsjekkoslovakia» og allmøte organiseringa i fronten.

Vi oppfordrer alle sosialistiske studenter å følge eksemplet til medlemmøtet i NTL og slutte opp om Sosialistisk 1. maifront.

Store praktiske og økonomiske begrensninger for Studentavisas virksomhet

Avisas statutter krever utgitt minst 7 nr. pr. år — i vårsemesteret, tre i høstsemesteret. Målet er utgivelse av ei avis pr. måned.

Samtidig er de økonomiske og praktiske rammene for redaksjonens arbeid ytterst trange. Vi lever i hovedsak på tilskudd fra Samskipnaden i Tromsø, penger som vi tildels sjøl er med på å betale inn. Administrasjonen sto hardnakket på kun kr. 30.000 for heile 1978 til Studentavisa. Styret forhøya det omsider til 37.000. Til sammenlikning har f.eks. studentavisa i Bergen, Stud Vest, i år et direkte tilskott fra Samskipnaden på kr. 247.000, og de opererer med tre deltidsansatte redaksjonsmedlemmer.

Vansker med å oppnå tilfredsstillende avtale med trykkeri her i Tromsø gjør at redaksjonens layout-innsats blir mangelfull.

Vår økonomi, arbeidsforholda og dermed noe sporadiske heseblesende utgivelser gjør trykkesida uforholdsvis lang.

Vårt største hodebry er stoffmengden og lengden, dette spesielt nevnt for våre mange bidragsyttere og debattanter, som med litt meir journalistisk omtanke kan lette redaksjonens innsats betraktelig, samtidig som deres meninger helt sikkert blir lest.

Tre og en halv måned ut i dette året har vi enda ikke mottatt fjorårets regnskap revidert fra Samskipnaden. P.g.a. direkte slurv fra forrige redaksjon (øk.ansv.) blir årets budsjett belasta trykkerregninga fra siste nr. av avisa ifjor. I tillegg til at det sannsynligvis var litt penger til gode på fjorårsbudsjettet spiser dette opp trykkinga et av årets nummere!

Løysninga på endel av disse problema ser redaksjonen i at Samskip., og evt. UiT, bevilger de tilstrekkelige beløp for en forsvarlig drift, samtidig som man baserer endel av vår virksomhet (øk.adm.) på betalt arbeidskraft.

Slik situasjonen nå ser ut kan det bli noe magre nr. av Studentavisa resten av året.

Kraftig mobilisering til sosialistisk 1. mai-front:

Også NTL på universitetet slutter seg til!

NTL på Universitetet vedtok på siste medlemmøte å slutte seg til SOSIALISTISK 1.MAI-FRONT: Dette er inngjer tilfeldighet. Fagforeninga har aktivt gått ut mot oppgjørsformen. Seinhøsten -77

sluttet den seg til aksjonen «Nei til kombioppgjør». Da foreninga behandlet tariffkrava, gikk den klart imot kombinerte og samordna oppgjør. Dette blei framholdt på kartellets tariffkonferanse.

NTL er i opposisjon til LO og forbundstedelsen i vesentlige fagpolitiske spørsmål. Foreninga gikk klart ut mot suspensjoner i NTL. Den stilte seg uforstående til suspensjonene på skipsverftet.

Kamerater!

Slutt opp om SOSIALISTISK 1.MAI-FRONT under parolene: Nei til kombinerte og samordna lønnsoppgjør. Styrk den frie forhandlingsretten — Forbundsvisse oppgjør.

Kvinner — fagorganiser dere. Nei til bruk av kvinna som arbeidskraftreserve.

Uthul ikke Arbeidsmiljølova Nei til permitteringer og oppsigelser som kriseløsning.

Fagforeninger: Bekjemp Chilejuntaen — adopter politiske fanger.

Bedre arbeidsforhold for reinholdsbetjentene.

Engasjementer gir utrygge arbeidsplasser — fleire faste stillinger ved universitetet.

Fleire ikke-vitenskapelige i styringsorganene ved Universitetet.

Bjørn-Kåre Iversen.

RETTELSE!

I artikkelen «Oppsøkende virksomhet i jordbruksoperativene i Portugal» i forrige nummer har underskriften falt ut.

Disse skal være:

Anne Eskild Jacobsen

Astrid Torvik

Ingegerd Aagenæs

Mot nøytronbomba

Den eneste uttalelsen på årsmøtet som det ble reist motstand mot, handler om nøytronbomba. Og motstanden kom karakteristisk nok fra maoistisk hold, som greide å mobilisere 12 stemmer av de omlag 150 oppmøtte bygningsarbeiderne. I mangel av fornuftige argumenter, hevdet maoistene at de avviste forslaget til uttalelse fordi det var «bestilt av Sovjetunionen!»

Opprinnelig er nøytronbombeuttalelsen en henvendelse fra IOGT-losjene i Tromsø til den norske regjering, som så årsmøtet i bygningsarbeiderforeninga slutter seg til.

Det heter i uttalelsen at «Den største trusel mot vedvarende, aktivt og fruktbringende fredsarbeid er den stadige kapprustningen som skjer i verden. Kapprustningen er et produkt av krigs- og rustningsindustriens stadige produktutvikling og derved salgseffekt. Rustningsindustriens siste nyvinning er den såkalte «nøytronbomba.» Gjennom sin strålingseffekt tar den livet av alt levende liv, mens det livløse materiale — de materielle verdier — fortsatt kan nyttiggjøres.

Nøytronbomben er et grusomt anslag mot selve menneskeheten og menneskeverdet. Det må derfor sies et kraftig NEI til en fortsatt utvikling og produksjon av dette våpen.

Den norske regjering må også her føle sitt medansvar. Vi ber regjeringen ta initiativ til at det fra nordiske og internasjonale organer blir sagt et entydig NEI til nøytronbomben.»

(Friheten 20/3-78)

STOPP

NØYTRON BOMBEN

AKSJON MOT
NØYTRONBOMBA

Vil du komme i kontakt med Aksjon mot nøytronbomba kan du vende deg til denne adressa:

C/o NGU, Keysersgt. 1, Oslo

1

Tlf: 20 32 84 el. 20 72 54

Hva skjer i Sør-Afrika:

Frigjøringsbevegelsene i Sør-Afrika:

ANC og PAC

Svarta arbetare strejkar för politiska och fackliga rättigheter.

Det konkrete utgangspunktet for denne artikkelen er en vegg-avis på ISV. Der spør 3, verden-komiteen hvorfor NSU bare støtter ANC (African National Congress) og ikke også PAC (Pan Africanist Congress) 3. verden-komiteen og NKS/AKP støtter som kjent bare PAC. Fordi vi antar at spørsmålet har interesse også på andre institutt, har vi valgt å svare i avisa.

La oss med en gang slå fast at begge bevegelsene er godkjent av både OAU(Organisation for African Unity), og FN; vi ser det bl.a. derfor ikke som noen hovedoppgave på den ene siden frenetisk å støtte den ene bevegelsen (ANC), og like frenetisk å bekjempe den andre (PAC). I stedet bør kreftene innrettes på det som er viktig: å spre informasjon om forholdene i Sør-Afrika, og jobbe aktivt for å bekjempe det rasistiske og imperialistiske herredømmet.

OPPSLUTNING OG STYRKE

Begge organisasjonene ble forbudt i 1960 etter Sharpeville-massakren noe som gjør det vanskelig å vurdere ANC, såvel som PAC's styrke og nettverk innenfor Sør-afrika. Det ligger i selve illegaliteten at opplysninger om massebasis og styrke ikke er en offentlig kjent sak. De opplysningene som er mulig å kontrollere, viser imidlertid en uomtvistelig større oppslutning til ANC, både innenlands og utenlands.

1) Viktigst i denne sammenheng er utvilsomt ANC's støtte fra nær sagt samtlige progressive frigjøringsbevegelser av noen betydning og sosialistiske regimer i Afrika, som f.eks. SWAPO i Namibia, Patriotisk Front i Zimbabwe (Rhodesia), Frelimo i Mosambik, MPLA i Angola, PAIGC i Guinea Bissau, og Algerie. Det er verd å understreke at samtlige av disse bare støtter ANC og går aktivt imot PAC.

2) Mens ANC innelands har sterk støtte blandt industriproletariatet og i fagbevegelsen (SACTU), har PAC trolig relativ stor oppslutning i mellomlagene. PAC' eget program viser til en undersøkelse som ble foretatt blandt svarte forretningsfolk, høyskolelærere, etc. (de utgjør mindre enn 1% av befolkninga) som angivelig gav PAC størst oppslutning. Foruten det tvilsomme i det hele tatt å stole på en meningsmåling som er foretatt innenfor et fascistisk regime, så sier meningsmålinga også noe om hvilke grupper PCA selv tillegger vekt å få med seg (mellomlagene).

3) Under Soweto-opprøret var ulike elev- og studentorganisasjoner samlet i den såkalte Black Consciousness-bevegelsen (BCM). Forbausende mange aktive motstandsfolk som måtte flykte etter Soweto, er tilknyttet ANC (uten dermed å si at organisasjonene i BCM er noen underbruk av ANC). Av framtrepende folk kan vi eksempelvis nevne: Tebello Motapanyane, generalsekretær i SASM og N. Dlamamini, visepresident i SASO.

De enkelte bevegelsene

ANC

Dette er den eldste frigjøringsbevegelsen og ble dannet i 1912. Fordi ANC er eldst, har den samlet mest erfaring og derfor selvfølgelig også gjort flest feil. Fra å være en svært legalistisk bevegelse i begynnelsen, utviklet den seg til en mer militant organisasjon fra slutten av 40-åra. Det skyldtes først og fremst dannelsen av Youth League i 1943, som kom til å bety en varig, ny radikal strømning av ANC.

På grunnlag av en konkret klasseanalyse av forholdene i Sør-Afrika, står ANC strategisk for full politisk og økonomisk frigjøring av det undertrykte folkeflertallet i landet. For å nå denne målsettinga, regnes væpnet kamp som helt avgjørende. Den ikke-voldelige strategien ble definitivt forlatt etter Sharpeville-massakren i 1960. Om ANC's retningslinjer for å oppnå enhet i kampen heter det i «Strategi og taktikk»: «Enhets i frigjørings-

bevegelsen er avhengig av to fundamentale forhold. For det første: De afrikanske massenes ledende rolle i kampen må ikke betviles. For det andre: De som tilhører de andre undertrykte gruppene (indiere og fargete) og de fåtallige hvite revolusjonære —dvs. medlemmer av Kommunistpartiet) som vil støtte vår sak, skal fullstendig integreres på basis av individuell likhet. ANC framhever altså den multirasiale alliansen, en allianse definert ut fra en klasseanalyse, ikke ut fra hudfarge. Det må likevel framheves at svart bevissthet, dvs. en styrking av selvtilit og økende selvforståelse inngår som en del av ANC's politiseringsstrategi.

PAC

PAC ble dannet i 1959 av en utbrytergruppe fra ANC, deriblandt en del aktivister fra Ungdomsorganisasjonen. PAC's motstand mot å ha hvite med i bevegelsen var en hovedårsak til bruddet, foruten at utbryterne beskyldte ANC for å stå det Sør-Afrikanske kommunistpartiet (SACP) for nær. Videre er det i det siste vært framsatt beskyldninger om at ANC skal være et underbruk av Sovjet. Dette har sammenheng med PAC's mildest talt vinglete linje i sin relativt korte levetid; Fra å være en rent anti-kommunistisk bevegelse i begynnelsen, slo den over på en borgelig-liberalistisk linje, for i dag delvis å framstille seg som en maoistisk gruppering. (Derigjennom kritikken av Sovjet). En annen fløy i bevegelsen har imidlertid bevart sitt gode forhold til Vest-Europa, og har også nære kontakter til USA. (Den nå avdøde lederen Sobukwe var bl.a. medlem av Labour i England.)

Motsetninger har preget bevegelsen i hele dens levetid. Politiske motsetninger, personlige ambisjoner, og kringel om internasjonale allianser gikk så langt at OAU's frigjøringskomite i 1969 nektet å utbetale sin støtte til PAC.

I dag synes mye av striden inne i PAC å være bilagt. I det minste går konflikten mellom nye interessegrupper. Særlig synes det å være motsetninger mellom gueriljasoldatene i leire i Tanzania og sentralkomiteen i Dar es Salaam.

Hva politisk plattform angår, er det vanskelig å svare ut i fra PAC's program. Til det er den holdt i for generelle vendinger, og spenner fra proklamasjoner og demokratisk sentralisme til talemåter om å skape «ny humanisme i Guds bilde.» Klasseanalysene likner mer på holdningsanalyser av de forskjellige etniske gruppene. I flere tilfeller har dette ført til klare rasistiske overtramp, uten at vi dermed utlegger organisasjonen som helhet for å være rasistisk.

Til tross for at de interne rivaliseringene har svekket PAV's kampkraft og troverdighet utad, har den likevel klart å bygge opp et undergrunnsnett inne i Sør-Afrika, selv om det er atskillig dårligere utbygd enn ANC sitt. Begge organisasjonene aksjonerer mot reiment på forskjellige måter, men noen guerilja-virksomhet innenlands er det ikke snakk om fra noen av partene. Til det fungerer undertrykkingsapparatet, dvs. sikkerhetspolitiet for effektivt.

KONKLUSJON

Ut fra det vi har sagt foran, er det på det nåværende tidspunkt ingen grunn til å ta avstand fra PAC. En annen sak er at vi politisk støtter ANC. Foruten de argumentene som er anført foran, (om styrke oppslutning og politisk program) ser vi ANC som best egnet til å videreføre den nasjonal-demokratiske revolusjonen som står på dagsorden nå, til en sosialistisk revolusjon i neste omgang. For klassekampen pågår også i den nasjonale frigjøringskampen, og kan i perioder være meget skjerpet. Spørsmålet om hvilken klasse som skal stå i ledelsen, vil være avgjørende for utviklinga etter at den nasjonaldemokratiske revolusjonen er gjennomført. For ANC er dette klart: Det er det store afrikanske proletariat som må bli de ledende i kampen.

Audhild Nedberg og Jens Revold

Studentenes kameraklubb

Hva er det?

Klubben ble opprettet høsten 1973 med bl.a. det formål å samle fotointeresserte, og gi tilbud til disse av forskjellig art. Klubben har idag ca. 50 medlemmer. Vi har vanligvis hatt samling/medlemsmøte en gang i uken. I høstsemesteret har disse foregått i rommet under resepsjonen ved Prestvann Studentbolig. Oppslag om disse vil komme bl.a. på instituttene. Man har vist slides, noen har tatt med sort-hvit bilder og man diskuterte foto. Man har til tider også invitert kjente profesjonelle fotografer til møtene.

Medlemskontingenten klubben er i dag kr. 25,- pr semester og kan betales inn på postgirokonto nr. 369245 eller ved å bruke utlagte blanketter. Klubbens adresse er Box 1056, Tromsø.

Ellers har mørkerommet ved Prestvann Studentbolig fått stor interesse blant medlemmene. Dette kan benyttes av medlemmene mot betaling av kr. 5,- pr gang og ved framvisning av betalt kontingent. Kjemikalier står disponibele. Listen for påmelding av mørkerommet finnes i resepsjonen på Prestvann. Her finnes også oppslag om hvem som har nøklene til rommet.

Det har ellers vært konkrete planer om å etablere et tilsvarende mørkerom på Storskogåsen. Men da klubben ble tildelt adskillig mindre pengemidler enn det ble søkt om fra SU, er disse planene foreløpig usikre.

Til slutt kan det nevnes at klubben er åpen for forskjellige kategorier fotografer, nybegynnere som viderekomne osv.

Hvis du ønsker ytterligere opplysninger kan du stikke innom et medlemsmøte.

Fridel Brandt
v/styret.

praxis 33

LÆRER ORGANISERING
Av innholdet: Arbeidsbevege og skolekarakterer, lærerutdanning

Hva skal sosialistiske lærere gjøre med problemene i skolen? Om lærernes fagorganisasjoner og om «alternative» lærergrupper og skolebevegelser. Sosialistisk Skoleforum. Sosialistisk Opplysningsforbunds studiegrupper og Lære for livet presenterer sin politikk. Om lærerutdanninga, om karakterer, om arbeiderbevegelsen i skolen og i lærebøkene, om Folkvordsaken. Abonnement 1978 kr. 55,-

Navn

Adresse

Ikke send penger, vi sender regning.
Praxis, Gøteborggt. 8, Oslo 5.

Prøveboring i nord— kor står saka no?

DET ER IKKE OLJEVIRKSOMHETEN
SOM FORURENSER SKJEN, DET
ER ALL DEN DØDE FISKEN!!

Kva skjer på «oljefronten» for tida, fins det i det heile nokon «front», og kor går i så fall frontlinene? Kva tid kan me rekna med å få sjå dei fyrste boretårna nord for den 62. breddegraden — anten det no vert på Fugløybanken eller utanfor Helgeland?

Om ein ser på kva som har skjedd i spørsmålet om å setja i gang prøveboring etter olje nord for 62 grader, er det eit tilhøve som ein straks legg merke til: Det styresmaktene har nemnt som årstal for oppstarting, har stendig vorte endra. Skulle det ha vore slik som Gjerde og co. ville for nokre år sida, skulle boretårna for lengst vore på plass her nord.

Dette syner kor urealistiske og forhasta premisser planane om boring i nord har vore tufta på, og — kan ein med stor rett hevda — framleis er. Seinast i førre veka stod det å lesa i avisene at Gjerde hadde sagt det ikkje kom på tale med boring i 1979, og at mykje tyda på at det heller ikkje i 1980 ville verta noko oppstarting.

«KJEPPER I HJULA»

Det har på mange måtar vore ein veg med mange «kjeppar i hjula» for dei mest borekåte oljeentusiastane. Ein kan i det minste peike på to hovedgrunnar til at planane stendig har måtte vorten utsette. Det synt seg å vera stor motstand hos folk i Nord-Noreg mot ei tidleg oppstarting. Denne motstanden kom mellom anna til uttrykk gjennom fiskarane sine organisasjonar og oljeaksjonane som vart skipa både i Nord- og i Midt-Noreg. Den andre «hovudkjeppen» var Bravo-utblåsinga.

Stortinget fekk seg på seinvinteren i fjor førelagt ei melding om oljeverksemnd i

nord, med tanke på prøveboring i 1978. På denne tida var oljedebatten her i nord på sitt høgaste, og den spontane oppslutninga rundt oljeaksjonane størst. Det vart av mange motstandarar sett på som ein liten delsigar at Stortinget ikkje utan vidare gav grønt lys for boring i 1978. Stortinget gav Regjeringa fullmakt til å gå vidare med førebuing for borestart, men kravde å få ei ny melding med nærare utgreiing om mellom anna sikkerheitstilhøve før endelig klársignal for oppstarting vart gjeven.

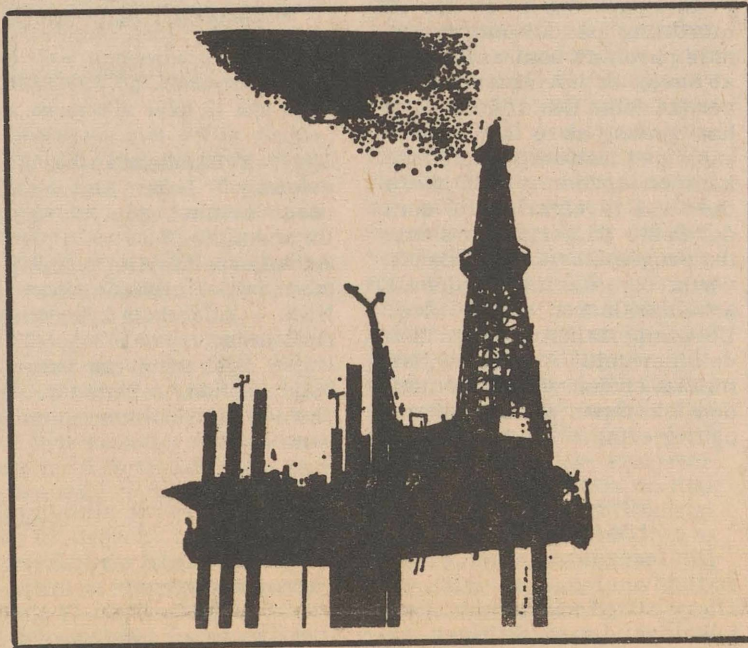
BRAVO-UTBLÅSINGA

Denne meldinga skulle etter planen koma i fjor haust. I mellomtida kom BRAVO-

avhengig av fisken, har det vore mogleg for fiskarane å få semje om sitt syn hos mange. Men me skal vere klår over at argument om olja som eit nytt og naudsynleg vekstelement i nord-norsk næringsverksemnd, og har stor kraft. Ikkje minst har store Arbeiderparti-lag og sterke fagorganisasjonar, særleg jern og metall, kravd ei snarleg oppstarting i nord.

OLJEAKSJONENE

Kva så med Oljeaksjonane, og moglegeheitene for å reisa og halda ved lag ein brei, folkeleg opinion mot boring? Oljeaksjonen i Nord (som eg kjenner best til — har i periodar arbeidd godt. Det er samla inn 10 000 underskrifter

utblåsinga, som nok sette ein støkk i dei fleste. Mykje tyder på at dei mest boreivrige ikkje vart sett i noko særleg djup eller langvarig sjokktilstand, men av politiske omsyn vart det i alle fall ikkje mogleg å neglisjera varsko'et frå Bravo heilt.

Etter Bravo-utblåsinga vart det sett ned ein kommisjon som skulle vurdera årsakene til hendinga. Rapporten frå kommisjonen gav operatøren — Philips Petroleum — mykje av skulda for katastrofen, men heller ikkje Oljedirektoratet gjekk fri.

Regjeringa lova Stortinget ei melding om røynslene frå Bravo, og denne meldinga er overlevert for berre nokre dagar sidan. I skrivne stund har eg ikkje sett denne, men den peikar etter det eg har høyrd på at beredskapen for å handsama sjølv relativt små utblåsingar ikkje er god nok.

Eg skal ikkje her gå noko inn på argumenta mot oppstarting av boring nord for 62. breddegraden, men stutt seie noko om moglegeheitene for ein fortsatt motstand mot slik boring.

FISKARANE VIKTIGE

Det er heilt klart at den viktigaste gruppa når det gjeld å få utsett oppstarting enno lengre inn i framtida, er fiskarane. At alle fylkesfiskarlagar frå og med Trøndelag og nordover har gått mot oppstarting for strenge vilkår var sette, har vel vore det viktigaste einskildmomentet når det galdt å gje styresmaktene kalde føter i denne saka. Det må difor vera av største viktighet at Norges Fiskarlag og i tida framover finn det mogleg å tilrådeleg å stå på ei relativt hard motstandsline. I ein landslut som Nord-Noreg, som så berrsynt er

mot boring før nærare fastsette vilkår er setta, det er spreidd ein god del «motinformasjon», og det er skipa ikkje så få lokallag rundt om i landsdelen. Oljeaksjonen har nok og — i den grad det er noko mål — vorte teken på alvor av styresmaktene.

Likevel er det ingen grunn til å løyna at det har vore vanskeleg å halde oppe aktiviteten i organisasjonen. Truleg er det i det minste to grunner til dette: For det fyrste har dei stendige utsetjingane av oppstartingstidspunkt gjort det umogleg å halda ein konstant høg aktivitet. Trugsålet syntes ikkje nært nok. Sidan det ikkje har kome noko melding om nærare planar for tidspunkt, har ein på eitt vis ikkje hatt noko konkret å slost mot.

Det andre knyter seg til sjølv aksjonen og karakteren han har. Ved skipinga vart vekt lagd på å skapa ein brei, tverrpolitisk organisasjon. Det er klart at dette til tider verkar avgrensande med omsyn til kva for standpunkt som kan takast. Det at organisasjonen er tufta på partirepresentasjon gjer at folk har ulike føresetnader for si deltaking i aksjonen.

Men sjølv om det er uklårt kva tidspunkt Regjeringa vil gjere framlegg om for oppstart av prøveboring i nord, kan det ikkje vere tvil om at det er viktig å freiste å halde ved lag og byggje vidare opp motstandsgrunnlaget i Nord-Noreg slik at ein står rusta når spørsmålet ein gong skal avgjerast av Stortinget.

Når det gjeld Oljeaksjonen og lokallaga her i Tromsø, kan det nemnast at formann der er Ole Lager.

Helge O. Larsen

Disiplinærloven og rektormøtet

Svar til Yngvar Løchen

Jeg vil gjerne få sagt at det ikke er noen tvil om at motstanden mot en egen disiplinærlov for universitetene er stor her i Tromsø.

I skrivende stund har ca. 700 studenter og flere ansatte underskrevet listene mot loven.

Motstanden ved universitetet i Tromsø var stor også da Rådet for norske universiteter og vitenskapelige høyskoler kom sammen i desember. — Men da rektorene fra alle landets universiteter og høyskoler var samlet, ble denne motstanden null verdt. Utfallet av diskusjonen var gitt på forhånd. Vi visste på forhånd at vi ville komme i mindretall. Men jeg må innrømme at Rådets behandling av en så viktig sak virket mer tragikomisk enn jeg hadde forestilt meg på forhånd. Argumentene som ble brukt var ikke sterkere enn at, — vi trengte en modernisering av det gamle reglementet i Bergen.

— Lov om disiplinærtiltak vil gi økt sikkerhet ved kjemiovelser. Dette var bakgrunnen for intervjuet i nr. 1/78 av studentavisa. Jeg fant det nødvendig å reise tvil om rådets myndighetsområde. Min umiddelbare reaksjon var at universitetet i Tromsø burde gått fra møtet i protest. I dag mener jeg det er vår oppgave å ta opp til offentlig debatt hvilken status et slikt organ bør ha. Dersom vedtak i Rådet tillegges for stor vekt vil det bety at et professorvelde styrer universitetene. Er det slik at styret ved hvert lærested kan binde rektors stemmegiving i Rådet eller står det fritt opp til rektor å stemme etter personlig overbevisning? Hvilken formell status har Rådet?

Jeg innrømmer at det ville vært et feiltrinn om universitetet i Tromsø hadde trukket seg fra møtet utifra at dette

ikke var diskutert blant ansatte eller studenter i Tromsø. Den fasen vi nå er inne i, første høringsrunde fra departementet, ser jeg på som en viktigere fase enn høringsrunden før rektormøtet. Vi er nå inne i den viktigste fasen i motstandsarbeidet. Det er nå det er viktig å skape offentlighet om lovframlegget fra Disiplinærkomiteen. Det blir viktig å påvirke den såkalte venstresida i DNA, og vise at motstanden mot loven er et forsvar av våre demokratiske rettigheter. Vi må gjøre det politisk umulig å fremme forslaget. Dette tror jeg blant annet vi kan oppnå ved å søke støtte utenfor universitetet.

Vi diskuterte på første møte i aksjonskomiteen, om det hadde noe for seg å stille krav om Universitetet i Tromsø måtte bli holdt utenfor, og kom fram til at det var et urealistisk krav. Det er viktigere nå å arbeide for en felles motstand mot loven ved alle universitetene. Det arbeidet som er nedlagt i forbindelse med NSUs landsomfattende underskriftsaksjon er godt støttet av ansatte ved universitetet her. Ikke minst har det vært av betydning at både rektor og prorektor har gått ut mot loven.

Underskriftslistene vil bli overlevert departementet 28. april, der den politiske ledelsen står «fritt» til å bestemme om det skal fremmes lovforslag. Et eventuelt lovforslag vil ikke kunne bli lov før i 1980. Jeg håper at jeg har svart på spørsmålene fra rektor Løchen og at jeg dessuten har reist endel spørsmål om Rådets politiske makt som det vil være av interesse å diskutere.

Tilslutt vil jeg oppfordre redaksjonen til å ta kontakt med Løchen for å føre debatten videre. Det er svært viktig at også ansatte tar del i debatten i studentavisa i Tromsø

Else B

Over 100 deltok i demonstrasjon mot disiplinærloven 19. april.

Studentbolig i Tromsø høsten 1978

Frist for å søke hybel/fam.bolig i Studentsamskipnadens boliger for høstsemesteret 1978 er

1. mai.

Nærmere opplysninger og søknadsskjema fås ved henvendelse til Studentsamskipnaden, Studentsekretariatet, Kaigt. 3, postboks 613, 9001 TROMSØ. Tlf. 81012.

Vellukka landsting i NSU

Norsk Studentunion avvika sitt 24. landsting den 11.-13. april 1978.

Lanstinget vart sterkt dominert av Sosialistisk Front, som hadde halvparten av delegatane. Mange viktige utdanningspolitiske saker var oppe til handsaming, og det vart lagt eit godt grunnlag for neste års arbeid i organisasjonen.

Vi vil kome attende med nærare orientering om dei viktigaste sakene i neste nr. av Studentavisa.

ARBEIDERMAKT MOT KAPITALMAKT — NEI TIL REGJERINGAS KRISEPOLITIKK

Slutt opp om Sosialistisk 1. Mai-Front!

Situasjonen før 1. mai i år er at borgarskapet er på offensiven for å løysa kapitalismens krise på sine premisser. Ved å kasta arb.klassen ut i massearbeidsløys og ved å køyra hardt for å redusera reallønna, satsar kapitalistklassen på å få eit nytt oppsving i kapitalakkumulasjonen. Sosialdemokratiet klasesamarbeidspolitikkk viser seg nå som fullstendig duglaus til å forsvare arbeidarklassens umiddelbare interesser — høgresosialdemokratiet gjev gjennom regjerings krisepolitikk og LO-leiingas tarifforhandlingar etter for kapitalistklassens krav. Klare innstrammingar på det sosial-politiske området og tiltak for å redusera kjøpekrafta, planar om systematisk nedlegging av arbeidsplassar og ei line i tarifforhandlingane som inneber senking av reallønna, er i dag DNA sin politikk for å møte krise. I denne situasjonen er oppgava for revolusjonære å bidra til ein venstreeinskap for å utvikla ein kamptendens i fagrørsla og utvikla ein krisepolitikk som det kan vera mogeleg å få massemobilisering på i arbeidarklassen. Samstundes er det nødvendig å halda fast prespektivet om sosialismen som den einaste moglege, og difor realistiske, løysinga på dei problema som kapitalismen i krise skaper. **Sosialisme eller barbari** er ein like aktuell parole i dag som under førre internasjonale krise: depresjonen i mellomkrigstida.

1. mai-demonstrasjonen må uttrykka essensen av dette: her må venstresida freista å opparbeida ein **einskap** i kampen for dagskrava og mot høgresosialdemokratiet krisepolitikk og samstundes visa til det materielle grunnlaget for det vi kjempar mot: kapitalismen. Det må då propaganderast for alternativet: sosialismen. Denne dagen må vi også visa at kampen mot kapitalismen ikkje bare angår den norske arbeiderklassen, men at **arbeidarsolidaritet** i kampen mot imperialismen er det nødvendige vilkåret for fullstendig avskaffing av kapitalismen.

Vi i SV har freista kjempa for at denne lina skal bli grunnlaget for Samorganisasjonens 1. mai-markering. Også i år må vi konstatera at eit slikt sosialistisk alternativ ikkje vann fram. Hovudparolen «Trygge arbeidsplasser — regjeringas ansvar» gir for det første illusjonar om at regjeringa vil kunne løysa krise i arbeidarklassens interesser. For det andre rettar parolen seg som ei oppmoding til regjeringa, og står i motsetnad til det einaste som kan sikra gjennomføringa av dagskrava: massemobilisering for å pressa krava igjennom. **Talar-spørsmålet** er viktig — gjennom talen skal parolane bli sett i samheng med kvarandre og perspektiva utdjupast. Samorganisasjonens hovudtalar er Leif

Haraldseth og Asmund Hansen. Den første er nestformann i LO, medlem av DNA og nettopp representant for dei krefter som det er nødvendig og utvikla ein venstreeinskap på tvers av. Asmund Hansen er i beste fall uttrykk for ein lojal opposisjon mot LO-leiinga. Ved fjorårets stortingsval oppmoda han arbeidarklassen til å stemma på DNA som fører ein krisepolitikk som årets 1. mai-demonstrasjonar må slå eit slag mot. Han er elles kjend for å ha støtta opp om fleire suspensjonar mot opposisjonelle i den klubben han er formann for. Asmund Hansen er ingen talsmann for venstresida.

Dessutan er den borgarlege organiseringa av arrangementet i strid med prinsippet om einskap. Samorg.toget er delt opp i partiseksjonar med tilnærma full parolefridom i seksjonane. Det betyr at toget vil innhalda vidt forskjellige krav utan nokon indre einskap og ikkje ein slagkraftig einskap om eit minimumsgrunnlag.

FAGLEG 1. MAI-FRONT

Prinsippielt er Fagleg 1. mai-front organisert på same måten. Her skal alle togdeltakarane kunna reservera seg mot kvarandre. Alle grupper skal 1. mai fremja sine krav utan å måtta solidarisera seg med kvarandre og utan å ta stilling for arbeidarklassens alternativ: sosialismen. Reint bortsett frå at denne reservasjonsretten er reint fiktiv — togdeltakarane blir jo sjølsagt tekne til inntekt for heilskapen av toget uansett kva slags reservasjonar dei einkilde måtte ha i sitt indre — så er den uforenleg med prinsippet om **solidaritet** og **einskap** som ei kvar **sosialistisk** organisering må

kvila på. Stalinistane i FFF meiner at massane skal fremja sine dagskrav 1. mai og så skal partiet, dvs AKP, sørga for perspektivet og samanhengen i kampen.

Kampen for sosialismen er internasjonal og einskap på anti-imperialistisk grunn er viktig å etablere 1. mai. Framlegget frå FFF har ei innretning på dei internasjonale parolane som går ut frå at Sovjet er hovudfienden for verdas folk. Ein slik analyse har reaksjonære konsekvensar i den anti-imperialistiske kampen og den står i skarp motstrid til erfaringane som dei fleste frigjeringsrørslene, dei progressive landa i den 3. verda og den internasjonale arbeidarklassen gjer seg: USA-imperialismen, som den dominerande imperialismakta, er den viktigaste fienden i kampen for sosialisme og frigjering.

SOSIALISTISK 1. MAI-FRONT

Det føregående viser at det er nødvendig å utvikla eit alternativ til samorg.toget og folketoget 1. mai. Stiftinga av Sosialistisk 1. mai-front er eit svar på denne situasjonen. Initiativet vart teke av SV og uavhengige sosialistar og fronten vart danna 11/4. Følgjande hovudparolar vart vedteke som eit politisk grunnlag for toget:

ARBEIDERMAKT MOT KAPITALMAKT — NEI TIL REGJERINGAS KRISEPOLITIKK

Sosialisme er arbeidermakt — avvis stalinisme og sosialdemokrati. Kamp mot økonomisk krise-Klassekamp. Avvis all nasjonalsjåvinisme og rasisme — enhet norske og utenlandske arbeidere.

Sosialistisk 1. mai-Front satsar på stor oppslutning også i år.

Ingen kvinnekamp uten klassekamp — Ingen klassekamp uten kvinnekamp. Ungdom for sosialismen. Arbeidersolidaritet i kampen mot imperialismen, Nei til Nato — et redskap for imperialismen. Ingen oljeboring nord for 62. br.gr. Solidaritet med 4. verden — støtt minoritetsgruppene.

I tillegg vedtok allmøtet to underparoler: Sovjet ut av Tsjekkoslovakia og støtt frigjøringsbevegelsen i Eritrea slik at medlemsmøtet i NKP, som også har vedteke brot med Samorg., veit kva dei skal ta stilling til av parolar på område i den internasjonale situasjonen der NKP har andre analyser enn resten av venstresida. Vi meiner det er viktig å få einskap med NKP mot høgresosialdemokratiet og borgarskapets offensiv under føresetnad av at partiet er villig til å gi støtte til frigjeringskampen i Eritrea og markera at vi ikkje aksepterer overgrep i Aust-Europa. Dette meinte møtet var eit minimumsgrunnlag som NKP burde kunna støtta for at toget skal verka truverdig når det fremjar parolar om sosialisme og arbeidarsolidaritet mot imperialismen. I skrivande stund er det ikkje klart

kva medlemsmassen i NKP meiner om dette.

Møtet vedtok og **einstemmig** å avslå ein invitasjon frå ein representant for FFF om forhandlingar om fellesarrangement. Grunnlaget for einskap med FFF er ikkje tilstades. Det framgår av vår kritikk av reservasjonsretten og av spørsmålet om kva grunnlag ein antiimperialistisk einskap i dag må stå på. Det kan vera fristande å minna om kva den politiske kraft bak FFF, AKP, meinte om Sosialistisk 1. mai-front i fjor. Det politiske grunnlaget for Sosialistisk 1. mai-front i fjor var omtrent det same som i år. Om det toget meinte NKS, AKPs studentforbund, at det «...fremmer streikebottasje», at det hadde ei «SV-plattform, ei plattform som står for klasesamarbeid og proimperialisme» («Vegen fram») og sier at «Mens FFF skaper enhet på klassekampens grunn, står Sos. Front for en råtten enhet på anti-kommunismens og sosialdemokratiet grunn». (løpesedel) Når vi i tillegg veit at AKP oppfattar alle andre organiserte grupper og parti på venstresida som reaksjonære og agentur for **sosialimperialismen**, er det ingen grunn til å tru at invitasjonen frå FFF, som er AKP-dominert, er ein reell freistnad på å oppnå einskap på eit sosialistisk grunnlag. For AKP måtte jo det i så fall vera klasesamarbeid på klassekampens grunn. Topplansforhandlingar med FFF for å freista få ein einskap som det ikkje er føresetnader for, vil bare byråkratisera og svekka mobiliseringsarbeidet før 1. mai.

Følg eksemplet til medlemsmøtet i NTL og slutt opp om Sosialistisk 1. mai-front!

AU i Universitetet SV

Fra Sosialistisk 1. mai-front toget i fjor.

ARBEIDERMAKT MOT KAPITALMAKT — NEI TIL REGJERINGAS KRISEPOLITIKK

Studenter og ansatte — gå i Faglig 1. Mai-front-toget

1. mai og kommunistenes stilling

I år har det vært bred enighet på en rekke saker på universitetet. Vi studenter har vist at vi kan stå samla mot statens forverring av studiefinansiering. I kampen mot Disiplinærreglementet har det blitt dannet bredt sammensatte aksjonskomiteer, som har samla nærmere 1000 underskrifter blant studenter og ansatte på parolen: «Avvis disiplinærreglementet». Denne enheten må vi ta vare på 1. mai. Det ville svekke innføringa av disiplinærreglementet enormt hvis alle vi som skreiv under kunne gå sammen under denne parolen i studentseksjonen.

RESERVASJONSRETTE HINDRER SEKTERISME OG SNEVERHET

FFF forlanger ikke at du skal ha satt deg inn i og tatt stilling til f.eks. parolen: «Sovjet ut av Afrikas Horn», hvis du ønsker å demonstrere bare mot disiplinærreglementet på 1. mai. FFF synes også det er urimelig at du nødvendigvis må være for parolen «Gratis dag-hjem» dersom du ønsker å gå under «Mot regjeringas krisepolitikk — Nei til lønnsnedslag».

Derfor er FFF-toget seksjonstog, med en seksjon for hver av hovedparolene. Reservasjonsretten gjør at du kan bruke 1. maldagen til å demonstrere for krav du brenner for, samtidig som du kan reservere deg i forhold til paroler du ikke har tatt stilling til eller er uenig i. Det seksjonene og parolene har felles er at de står på klassekampens grunn, d.v.s. at de

retter seg mot vår felles fiende, kapitalen og staten. I USV's løpeseddel blir reservasjonsretten karakterisert som «meningsløs fordi den undergraver enheten, solidariteten og klassekampen». Mao. de ønsker ikke at folk skal stå sammen mot felles fiende, hvis de slåss mot den på hvert sitt område som f.eks. disiplinærreglementet og lønnskampen. Konsekvensen av SV sitt syn er at du må være erklært sosialist og for den sosialistiske revolusjonen for å kunne gå i 1. mai-tog.

FFF-toget er stedet for deg hvis du mener at Norge skal ut av NATO, hvis du er mot all oljevirksomhet nord for 62. breddegrad, hvis du støtter ungdommens kamp for å få lærerfabrikken som ungdomshus. Andre viktige paroler:

Støtt Eritreas frigjøringskamp — Sovjet ut av Afrikas Horn
Forby Norsk Front
Avvis sovjetisk press på Svalbard og i Barentshavet
Støtt frigjøringsbevegelsene i det Sørlege Afrika — nei til supermaktinnblanding
Nei til den nye reindriftslova
For et sosialistisk Norge

Folk flest ønsker ett enhetlig tog 1. mai. Erfaringene viser at hvis alle progressive er innstilt på enhet, og går inni aktive diskusjoner om parolene og reservasjonsretten, kan vi slå som en knyttet neve på 1. mai!

FFF på lærerskolen og Universitetet

Kommunistisk universitetslag.

Siden 1889 har 1. mai vært arbeiderklassens internasjonale demonstrasjonsdag. Det er dagen da arbeidere i alle land skulle demonstrere for sine felles klassekrav og for sine felles klasseinteresser. 1. mai er dagen da den internasjonale arbeiderklasse skal markere den revolusjonære politiske linje som konsekvent har som mål å styrte kapitalismen for å opprette proletariatets diktatur (sosialismen) som strategi for det klasseløse samfunn. Følgelig er det nødvendig for det bestående samfunn å prøve å inkorporere og uskadeliggjøre dagen på ulike måter. Dagen bærer da også preg av kapitalismens (imperialismen) egen forståelse av seg selv og nødvendige organisasjon. Nettopp fordi imperialismen ikke kan overleve en dag uten aktiv politisk støtte fra arbeiderklassen. Dette er grunnlaget for DNA og SV's solidaritetsideologi og historiske oppgave. At dette klassesamarbeidet på kapitalens premisser som nå er institusjonalisert gjennom det statsbærende DNA (hvor SV skriker om å få bli tatt med på laget) og det korporativistiske fagapparatet skal vi la ligge her, men derimot skal vi se på det klassesamarbeid AKP foreskriver under dekke av kommunistiske fraser. (Ja knapt nok det, det er jo «brei front» opplegg i år).

SMABORGER SOSIALIS- MEN OG ARBEIDER- KLASSEN

I det kommunistiske mani-

fest viser Marx at selvom den småborgerlige sosialismen makter å beskrive virkningene av kapitalismen er den reaksjonær, da den ikke er istand til å se årsakene i kapitalforholdet. Men derimot tilskriver den virkningene den progressive funksjon av kapitalismen, nemlig utviklingen av produktivkreftene, raseeringen av den lille privateiendom og produksjon, nedbryting av tilbakeliggende forhold og nasjonale skranke. Derfor kan grupper som AKP og venstreSV aldri være revolusjonære, men tvert om bakstrevenske. Det små borgerlige ved AKP og SV kommer klart til uttrykk ved at arbeiderklassen skal mobiliseres for småborgerskapets interesser som i høyeste potens er forsvaret av privateiendommen og verving om nasjonen. AKP sier det best selv: Under overskriften «Arbeiderklassen må også lede bøndenes kamp» KK 44/75 står lese .. som vi ser påviser de marxistiske klassikere at de arbeidende bønder aldri kan bli en ledende klasse. Det gjelder også i kampen for der egne krav» (sic!) KK19/10 77 følger opp. «Arbeiderklassen sitter med nøkkelen til spørsmålet om bøndenes aksjoner skal vinne fram eller ikke», og det bør de fordi de er i samsvar med «nasjonens interesser» (Jmf. AKPs støtte til Hitra aksjonen o.l. og kjøpmannsaksjonen på Gruner løkka). Det er altså ikke lenger slik at bøndene o.a. skal oppgi sine klassekrav og klassestandpunkt og gjennom dette vinnes for arbeiderklas-

sens, men omvendt. Dette er konsekvensen av deres politikk uansett fraser. SV sier også greit fra i sitt prinsipp-program: «Arbeiderklassen må ha den leiande rolla for at også andre klasser og lag kan frigjere seg». Og videre sies: «Det må gjerast klart for den sjølsysselsatte i jordbruk og fiske (dvs. småborgerskapet) at kampen ikkje er retta mot deira eigeidomsrett, men mot monopolkapitalistiske eige og maktforhold». Folket mot de få eiere av monopolkapital er småborger sosialismens ideologi i arbeiderklassen for om mulig å redde sin lille privateiendom. Reaksjonært?

AKP og SV skiller da instinktivt mellom stor og liten eiendom og store og små bønder hvor sistnevntes kamp for å utvide sin eiendom er rettferdig og en sosialistisk politikk. Ifølge Marx og Lenin er en slik politikk tvers igjennom reaksjonær og Lenin sier da følgende: det er tusen ganger lettere å beseire et sentralistisk storborgerskap enn å overvinne millioner på millioner av småborgere» og dette er fullt forståelig når en tar i betraktning at «små produksjonen avler kapitalisme hver dag og hver time..» (Lenin). Kampen mellom og innen borgerskapet og småborgerskapet er kun et uttrykk for den kapitalistiske konkurransen. Som klasser har derfor borgerskapet og småborgerskapet felles interesser mot arbeiderklassens. Derfor foregår det en stadig

Forts. side 11

Fram for ett stort klasse- kamptog på 1. mai!

Når dette skrives har det ifølge UPI, kommet 500 kubanske «rådgivere» til den eritreiske hovedstaden Asmara. Hva har de i eritreernes hovedstad å gjøre? Og hva har 15000 kubanske soldater på Afrikas Horn å gjøre?

Sovjetiske krigsskip ligger utenfor Eritreas kyst og bombarderer sivilbefolkninga. Sovjetiske fly slipper napalmbomber og splintbomber over eritreiske landsbyer. Dette er det samme som skjedde i Vietnam: Ei imperialistisk supermakt undertrykker brutalt et lite folks frigjøringskamp. Nå har Sovjet en gang for alle avslørt seg som ei rovgrisk imperialistmakt.

For fem år siden ville det være utenkelig for en progressiv å gå i et 1. mai-tog uten

paroler til støtte for Vietnams folk. Det bør være utenkelig for en progressiv i 1978 å gå i et 1. mai-tog som ikke støtter Eritreas folk.

Det eritreiske folket står nå like foran å vinne en endelig seier i frigjøringskrigen sin. Det eneste som kan hindre dem i dette er at Sovjet sender de kubanske leietroppene sine mot frigjøringsstyrkene. Når dette skrives tyder alt på at Bresjnev og Co sitter og teller på knappene om de skal sette i gang dette folkemordet. En kraftig verdensopinion kan kanskje hindre dem.

På 1. mai i år kommer millioner av folk til å gå under parolen: «Støtt Eritreas frigjøringskamp — Sovjet ut av Afrikas Horn!» Vi må ikke la partisjåvinisme hindre oss i å

gå sammen under denne parolen. Det ville være et slag mot det eritreiske folket sin kamp for selvstendighet.

HVEM ØNSKER SV- LEDELSEN ENHET MED?

SV-ledelsen argumenterer nå febrilsk for at FFF-AKP, for å rettferdiggjøre at SV skal ha eget partitog. RV fikk 4-500 stemmer i Tromsø ved siste valg, i FFF-toget i fjor gikk det nærmere 800, så enten lyver SV-ledelsen bevisst eller så burde de finne fram kuleramma si.

SV-ledelsen ønsker altså ikke å gå inn i seriøse diskusjoner med sikte på enhet, istedet inviterer de NKP til samarbeid. NKP hyller Sovjets terrorbombing i Eritrea som «fredsbestrebelsler». A

ofre en parole mot denne supermaktas innblanding på Afrikas Horn, for å få samarbeid med NKP, ville være en hån ikke bare mot det kjempende eritreiske folket, men også mot store deler av medlemsmassen. I lederen i SV-tidsskriftet Kontrast nr. 1 1978 står det:

«De sovjetiske herskerne driver uhemmet maktpolitikk, med undertrykking av arbeiderklassen og de opposisjonelle i Sovjet. Okkupasjon av Østeuropa og en stadig mer aggressiv utenrikspolitikk. For øyeblikket er vi vitne til at Sovjet står bak napalmbombing over frigjorte områder i Eritrea. Den progressive oppinionen må møte disse forbrytelsene med samme av-

sky som den viste overfor USA».

Hva skal de som deler disse synspunktene gjøre 1. mai? Et minimumskrav til 1. mai-tog i år må være at det tar skarpt avstand fra begge de to supermaktene. Siden det bare er Faglig 1. mai-front som gjør det, må alle progressive og antiimperialister slutte opp om dette toget 1. mai.

FFF på Universitetet og Lærerskolen

Redaksjonen vil bemerke at det var de to underparolene «Støtt frigjøringsbevegelsen i Eritrea» og «Sovjet ut av Tsjekkoslovakia» som førte til brudd mellom SOS, 1. mai front og NKP.

Red.

Kva handlar Midt-Austen-konflikten om?

1947: FN's delingsplan:
56% av Palestina som jødisk stat.

1949: Våpenhviletinja:
77% av Palestina okkupert av sionister.

1967: 6-dagerskrigen:
100% av Palestina okkupert av sionister + områder utenfor tilsvarende 2 ¼ gang Palestinas størrelse.

Vi trykkjer her ei litt nedkorta omseting av artikkelen «Sionismen som vakthund» av Staffan Beckmann (omsetninga er gjort frå «Politisk Revy» nr. 327). Artikkelen er ein introduksjon til dei grunnleggjande motseiingane i området. Den tar opp bakgrunnen for opprettinga av staten Israel og Israels funksjon som bastion for imperialismens interesser i den arabiske verda. Den andre delen av artikkelen, som vi trykkjer i neste nummer av Studentavisa, går også inn på føresetnaden for ei endeleg løysing av «Palestina-problemet»: ein omfattande arabisk revolusjon — og avviser «mini-Palestina» som eit evt. steg mot ei slik løysing.

KVIFOR SATSAR USA PÅ ISRAEL?

Dersom ein er amerikansk storkapitalist, eller dersom ein er president i USA og representerar interessene til det amerikanske borgarskapet, vil ein då kunne basere investeringane og politikken sin på, at president Sadat, kong Kahled eller kong Hussein vil bli ved makta dei næraste ti åra? — Sjølsagt ikkje. — Dersom ein har den minste innsikt i forholda i den arabiske verda, er ein tvert om tvungen til å gå ut frå at eitkvart av desse — og andre

— arabiske regime kan vere styrta i morgon. Det einaste «venleg-sinna» regime i området som ein med 98% tryggleik vil kunne rekne med at finst om ti år, er det sionistiske regimet i Israel. Ein vil og vite at det regimet er budd på å gjere alt for å hindre at det utviklar seg noko trugande, anti-imperialistisk eller revolusjonær rørsle i området (Robert Kennedy: «I motsetning til sør-vietnamesarane har israelarane synt dei er viljuge til å slåss for å overleve»).

Den som har skjona dette, og altså skjona den mekanismen som gjer at USA strør Israel trass i at dei imperialistiske mulighetane ligg i dei arabiske landa, han/ho har mulighet for å innsjå kva som er kjerna i «Palestina-konflikten». T.d. å skjone kvifor USA ikkje er interessert i å tvinge på Israel løysingar som er uakseptable for sionistane og kvifor Begin-regimet kan svare på Sadat sitt desperate «fredsinitiativ» med ein så fullkomen arroganse.

Likevel krev det enno litt meir kunnskap for å akseptere dette resonnementet. Det dreier seg om å vite at sjølve årsaken til at Israel finst, til at sionismen har etablert seg i området, er imperialismens interesse i å ha ein bastion

som kan splitte og vere eit åtak på den arabiske nasjonale rørsle. Det dreiar seg om å innsjå at Israel ikkje er ein «normal» stat, men ei kolonial, illegitim statsdaning.

DEN EUROPEISKE KOLONIALISMEN OG PALESTINA

Alt på slutten av 1700-talet og i 1840-åra gjekk Napoleon og den britiske utanriksministeren Palmerston inn for opprettinga av eit jødisk samfunn i Palestina, som skulle tene som base for franske resp. britiske interesser. Det var før det fanst teikn til ei sionistisk politisk rørsle. Føresetnaden for å gjennomføre

planane til Napoleon og Palmerston blei skapt i 1917 då på den eine sida det tyrkiske imperiet braut saman, og det på den andre sida fanst ei sionistisk kolonial rørsle å satse på. Storbritannia satsa på sionistane som sjølve hadde forklart at dei i Palestina ville kunne opprette «ein bastion mot barbarismen» (som t.d. Theodor Herzl's bok «Jødestaten»)

KVIFOR ER ISRAEL KOLONIALT?

Det kan forklaras på to måter (som heng saman). For det fyrste: Den politiske sionismen har si viktigaste inspi-

rasjonskjelde i den europeiske kolonialismen på slutten av 1800-talet. På bakgrunn av den vekslende anti-semittismen i Europa (særskilt Tsar-Russland) utvikla ei gruppe jødiske borgarar tanken om ein eigen jødisk koloni. I byrjinga var det tale om fleire alternativ: Argentina, Uganda, Madagaskar var mellom framleggja. Etterkvart innså dei politiske sionistane at dei måtte knyte seg til den religiøse sionismen (dvs. den religiøse lengten etter Jerusalem og at dei bare kunne lokke emigrantar i stort omfang dersom den jødiske staten blei lagt til Palestina.

For det andre: Det er klart at det kan kallast kolonialisme når eit land i moderne tid blir overtatt og dei opprinnelege innbuarane steg for steg blir fordrivne med politiske, militære og økonomiske midler. I Palestina er det aldri spørsmål om at immigrantane skulle leve side om side med dei opphavlege innbuarane/ tvert om var det tale om den mest systematiske koloniseringa. Under vern av

Forts. side 11

Nye politivedtekter i Tromsø — et angrep på de demokratiske rettigheter

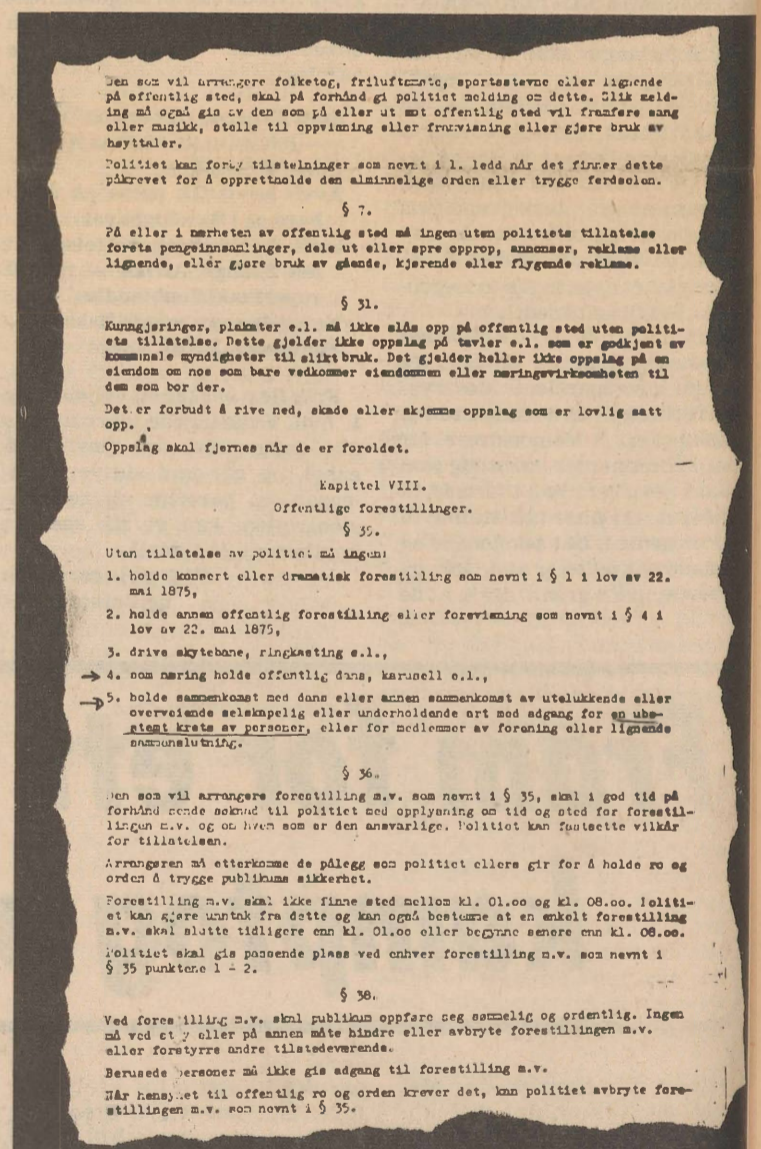
Det nye forslaget til politivedtekter for Tromsø, vil gi politiet myndighet til å innskrenke eller forby viktige sider ved politisk virksomhet etter eget for godtbeholdende.

Argumentene for de nye vedtektene er at de må til for å «opprettholde allminnelig ro og orden» eller for «å trygge ferdsele». I den nyere tid her i Tromsø kan det ikke gis noen eller få eksempler på at folketog, friluftsmøter, pengeinnsamlinger, oppslåing av plakater, utdeling av løpesedler har forstyrret den allminnelige ro og orden eller har hemma ferdsele. Slik vedtaket er utforma synes det som om det er slike foretak samfunnet må vernes mot og være på vakt mot.

Så over til det konkrete innholdet i vedtektene, se faksimile. Prg. 6, 7, 31 samt kap. 8 gir politiet myndighet til å innskrenke den allminnelige ytringsfriheten og til å drive forhåndssensur. Vedtektsforslaget prg. 6 gir politiet rett til å forby folketog og friluftsmøter. Det kan kanskje være på sin plass at politiet varsles om slike arrangementer, slik at det i nødvendig grad kan være hjelpelig under avviklinga, men det må være helt uakseptabelt at politiet skal gis myndighet til å forby slike møter. Slike folkelige arrangementer tar nett opp sikte på å vinne tilhengere og sympati, og da er det sikkert i arrangørens interesse at de holder den nødvendige ro og orden.

I prg. 7 legges det opp til at det skal være nødvendig med polititillatelse for å foreta pengeinnsamlinger eller spre opprop. Dette er tydeligvis et uttrykk for ønske om politiregulering av politisk virksomhet. I komiteinnstillinga for de nye vedtektene heter det at det er «rimelig om politiet nektet slike innsamlinger hvis de ikke var til veiledige eller samfunnsytterlige formål», videre pekes det på innsamlinger som komiteer og aksjoner i dag foretar i Tromsø.

Vi tror ikke politiet noen

ganger vil karakterisere streik som samfunnsnyttig, enda dette er arbeidsklassens hardeste kampmiddel. Innsamlinger til streikekasse vil politiet følgelig heller ikke kunne kalle samfunnsnyttig, og slikt må forbyes dersom bestemmelsen blir stående.

Prg. 31 tar sikte på å forhindre oppslag av mindre kunngjøringer og plakater. Dette vil ha aktualitet for de grupper som ikke har stor presse å henvise til. Slike meldinger hører med og er en nødvendig del av den utenomparlamentariske virksomhet

som f.eks. partiene på venstresida driver. Dette vil også få innvirkning under valgkamp.

Prg. 35 pkt 5 legges det opp til at politiet må gis tillatelse for å kunne holde selskapelig heter for medlemmer av foreninger o.l. Her kan politiet gis myndighet og rett til å gripe inn i spesielle partiarangement etc.. Sammenkomster for medlemmer av partier, foreninger eller andre sammenslutninger må ikke være avhengig av polititillatelse eller risikere å bli utsatt for overvåkning.

Pax finansierer dine studier!

Til høsten kommer første bind av PaxLeksikon. 400 norske forskere, politikere og skribenter har skrevet dette enestående seks-bindes verket.

Pax Forlag søker etter folk som vil selge PaxLeksikon på provisjonsbasis. Provisjonen blir den samme (høye) som yrkesselgerne får i andre forlag: I løpet av noen korte høst-uker kan du tjene noen ti-tusener! Selger du ratekontrakter for 100 verk tjener du over 30 000 kroner...!!

PaxLeksikon er imøtesett med enorm interesse og forventning, og skulle være lett å selge. Våre selgere vil få opplæring. De vil også få tildelt hvert sitt salgsmåle — med hovedvekt på områder med stor forventet kjøpevilje (studentbyer, universiteter o.l.).

Interessert? Skriv eller ring til:
Pax Forlag, Gøteborggt. 8, Oslo 5, tlf. (02) 37 90 82
— for nærmere kontakt og/eller opplysninger.
Gi oss beskjed før 15. juni.

PaxLeksikon kommer til høsten

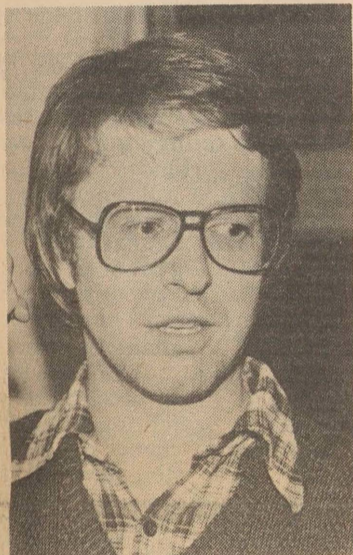

Meninger om studentpolitikk

Rundspørring blant studentene

Når studentene ikke kommer til oss, må vi ut til dem. Under dette mottoet dro Studentavisa ut for å høre hva studenter mener om det studentpolitiske arbeidet ved universitetet. De vi ønsket å treffe var de som sjelden eller aldri lar sin stemme høres i studentpolitisk sammenheng.

Det blir hevdet fra forskjellige hold at det er en klar synkende politisk aktivitet blant studentene. Vi ønsker å vite hva slags aktivitet disse såkalte «passive» utfoldet uti politikken, slik som deltakelse på allmøter og om de innehar politiske eller faglige tillitsverv, — hva den eventuelle politiske passiviteten kan skyldes. Resultatene av rundspørringa studenavisa gjorde på Storskog-åsen Studentboliger følger her:

Einar Ringø (Biologi)

Går ikke på allmøter. Har ingen spesiell partipolitisk tilhørighet, og mener dermed at møtene blir uinteressante.

Studiepresset fører til at en ikke vil eller kan prioritere studentpolitisk arbeid. Slikt arbeid har selvfølgelig noe for seg. Men den store majoriteten er dullet inn i en politisk sløvhets som er generell overalt i samfunnet.

En føler seg tilfreds med å vite at andre tar seg av sine interesser på en fornuftig måte. Den dagen all politisk arbeid blir nedlagt tror jeg selv og mange med meg ville våkne og reagere.

Elin Minde (Engelsk), Mikael Hjort (Kjemi), Bjørg Hannås (ISV), Gunn-Tove Minde (ISV), Hans P.D. Hansen (ISV)

Her ble det en generell diskusjon rundt kjøkkenbordet omkring studentpolitisk aktivitet, og Studentavisa vil prøve å gjengi en del av det som kom fram under debatten.

Ingen gikk på allmøter. Men mange studenter kunne selv sagt være studentpolitisk engasjert selv om de ikke deltok på slike møter. Fra enkelte ble det uttrykt interesse for en del saker som ble tatt opp på møtene, men som oftest ble andre aktiviteter prioritert foran å delta i politisk arbeid.

Politisk slagside har nok en del av skylden for passiviteten. De mest aktive er m-l grupperinger og andre på venstresida, dermed blir det et isolert miljø innenfor orga-

nisasjonene hvor det er stor aktivitet. Allmøtene er for mye prega av konfrontasjon mellom AKP og SV, men denne ville det muligens bli slutt på hvis flere slutta opp om allmøtene.

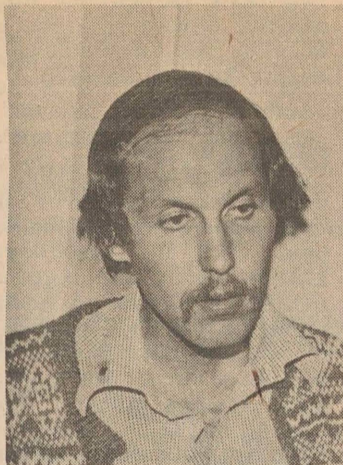
Det kom videre fram at det studentpolitiske arbeidet virket håpløst, en fikk liksom ingen konkrete resultater. Jfr. husleiestreiken som ikke førte fram etter lang tids meget stort engasjement. Aktiviteten ville muligens bli større dersom en tok opp saker som angår oss mer direkte, det blir tatt opp alt for mange saker som ligger utenfor vårt miljø. Saker som forholdene på Øvre Breivang, disiplinærlova er ting som engasjerer, disse diskuteres rundt om og mange er opptatt av dem.

Videre ble det trukket fram at på møter i studentpolitiske fora er det svært få som tar

ordet. De samme personer går igjen, det er de politisk godt skolerte og flinke debattantene. En uttrykte det slik: «En kjenner jo nesten talerlista før en går på møtene». Men det at så få tar ordet trenger nødvendigvis ikke bety at ikke flere tør snakke, men det er mer redsel for hvordan meningene skal bli mottatt som skremmer folk fra å ta ordet. Dette grunner seg selvfølgelig i det spesielle miljøet i slike fora.

Det ble også hevdet at det kunne være redsel for å bli valgt inn i komiteer el. stud. politiske organer som gjorde at folk holdt seg unna studentpolitisk arbeid. Denne redselen bunner seg i studiepresset, en har rett og slett ikke tid til å påta seg faglige eller politiske tillitsverv.

Hans P.D. Hansen (ISV) var den eneste av de vi snakket med som gikk på allmøtene og fulgte aktivt med i studentpolitikken. En av årsakene til manglende oppslutning mente han kunne være at oppslagene forsvant i mengden av veggviser, plakater og andre oppslag, slik at folk ikke klarer å orientere seg om hva som foregår hvor og når.

Hallvard Reigstad (Medisin)

Jeg går ikke på allmøter. Deltar heller ikke i noen politiske eller faglige organer.

Gikk på allmøtene tidligere, da universitet var nystarta og styringsstrukturen for det nye universitetet skulle tilrettelegges. Allmøtene fungerte mye bedre tidligere, det ble diskutert saker som hadde med oppbyggingen å gjøre. Så kom perioden hvor allmøtene ble konfrontasjonsmøter mellom SV og AKP. Allmøtene gled ut, du fikk utdragning og lange møter, som på slutten trumfet igjennom ekstreme vedtak av de mest utholdne.

Studiepresset er nok en av årsakene til at studentene ikke engasjerer seg mer i stud.politikk. En bør prøve å ta opp mer saker som i øyeblikket og på kort sikt kan gi konkrete resultater for studentene, det tror jeg ville øke aktivitetene. F.eks. arbeidet vi på faget mitt mye med ny studieplan, dette engasjerte fordi vi så at arbeidet førte fram.

En annen viktig faktor jeg vil trekke fram er at en bør ta opp ting på en slik måte at det er mulig å kommunisere med vanlige folk, ikke teoretisere altfor mye.

Kurt Klausen (Biologi)

Jeg holder på med mitt første semester her i Tromsø, og har kun vært på ett allmøte. Innehar ingen tillitsverv.

Har inntrykk av at allmøtene her kun går på konfrontasjon mellom AKP og SV. Diskusjonene er skinn diskusjoner, da jeg ikke tror de er så uenige som de gir inntrykk av å være.

I Bergen, der jeg tidligere var, var allmøtene mer interessante, en hadde flere politiske grupperinger som deltok aktivt, konfrontasjonene ble mer skikkelige.

Det faglige presset har nok også en del av skylden for passiviteten. Ellers interesserer jeg meg for en del saker, f.eks. disiplinærsaka synes jeg er viktig.

Oppsummering av 8. mars

Et kraftig markering av kvinnedagen: Over 1200 i tog i Tromsø!

KAMP MOT ALL KVINNEUNDERTRYKKING - SOLIDARITET I KAMPEN FOR KVINNENES FRIGJØRING - BORT MED NEMNDENE + SJØLBESTEMT ABORT NÅ - KVINNER KREVER RETT TIL ARBEID - FLERE ARBEIDSPASSER TIL DISTRIKTENE - NEI TIL OLJEBORING NORD FOR 62 GR. - OLJA TRUGAR KVINNEARBEIDSPASSERNE I DISTRIKTA GRATIS DAGHJEM OG FRITIDSHJEM TIL ALLE BARN FLERE OG BEDRE KOMMUNALE DAGHJEM I TROMSØ SEKSUALOPPLYSNING OG PREVENSJONSVEILEDNING I GRUNNSKOLEN - KAMP MOT BRUK AV KVINNEKROPPEN SOM SALGSVARE LIK RETT TIL UTDANNING - KVINNER SIER NEI TIL ATOMKRAFT - KVINNER BEKJEMP NAZISMEN OG FAZISMEN I NORGE SOLIDARITET MED VERDENS UNDERTRYKTE FOLK OG NASJONER - KAMP MOT IMPERIALISME OG FASCHISME - SOLIDARITET MED UNDERTRYKTE KVINNER I ALLE LAND - STOPP STORMAKTENES RUSTNINGSKAPPLØP

Under disse hovedparolene ble den internasjonale kvinnedagen i år markert — med fakkeltog! i regi av Samarbeidsbevegelsen i Tromsø (SV, NKP, PAG, Nyfeminister, Norsk Kvinneforbund, uorganiserte) og Kvinnefronten i Tromsø, — og festmøter om kvelden. Et på Fokus arrangert av Kvinnefronten — og et på Folkets Hus, arrangert av Samarbeidsbevegelsen.

Oppslutningen om arrangementene var stor. I fakkeltog var det 1250 deltakere. Så mange har ingen demonstrasjon samlet i Tromsø siden Folkebevegelsens tid. I fjor 8. mars til eksempel, gikk bevegelsens tog. Rundt dette har det vært mange spekulasjoner. Vi i samarbeidsbevegelsen, som sterkest gikk inn for enhet, mener at det, i all hovedsak, må henge sammen med det at vi slik nådde alle de som årene før har følt det vanskelig å skulle velge «side». Kan hende er dette et eksempel på hvordan det kan tjene kvinnekampen, i enkelte sammenhenger, å stå sammen utad — og ikke nødvendigvis skulle markere de indre motsetninger i kvinnebevegelsen i dag.

Torunn Eriksen
Jannik Krogh

Fra venstre: Bjørg Hannås (ISV), Gunn-Tove Minde (ISV), Hans P.D. Hansen (ISV), Elin Minde (Engelsk) og Mikael Hjort (IBG)

Narve Fulsås:

Russel-Tribunalet om menneskerettane i Vest-Tyskland

III. Intern. Russell-Tribunal Zur Situation der Menschenrechte in der BRD

I dette ligg tribunalets styrke og avgrensing. I dette høvet skal det granske brot på menneskerettane i Vest-Tyskland, med utgangspunkt i desse rettane slik dei er nedfelle i Den tyske grunnlova. Det skal vere ein domstol for det borgarlege samfunnet med dette samfunnets eigne demokratiske intensjonar som målestokk. Styrken

ligg i at det dermed kan legitimere seg med dette samfunnets eigen ideologi om ytringsfridom, yrkesfridom, rettstryggleik osv. Dermed kan tribunalet trengje inn i den borgarlege offentlegheiten og dei borgarlege media, og utvikle ein offentlig kritikk av dei forholda det kastar ljøs over.

Avgrensinga ligg i at det ikkje kan ta opp undertrykkinga i si fulle samfunnsmessige breidde, dvs. samanhenget mellom borgarleg klasseherredøme og statleg undertrykking. Ein slik kirtikk ville føresetje ei **sosialistisk**, og ikkje bare ei reint borgarleg-demokratisk plattform for tribunalet. Slik tribunalet nå har lagt opp arbeidet sitt vil det konsentrere seg om nokre få avgrensa tema: Yrkesforbod

(hovudtemaet for den fyrste seksjonen som blei halden rett etter påske) — og sensur og forhold omkring straffeprosessar (tema for møtet til hausten).

DEN TYSKE VENSTRESIDA OG TRIBUNALET

Venstresida har i Brussel-tribunalet sett ein mulighet til å bryte den isolasjonen dei arbeider i. I vest-tyske media er dei nærast heilt utestengde og utan mulighetar til å artikulere seg. Desse fungerer nesten utan unntak som del av det allmene undertrykkingsapparatet. Russel-tribunalet kan, særskilt via internasjonal stønad og press, slå ei bresje inn i den kompakte vest-tyske offentlegheiten.

MOTSTANDEN MOT TRIBUNALET

Skal Russel-tribunalet få denne funksjonen krev det breie alliansar bak tribunalet, også i BRD. M.a. sosialdemokratiet (SPD) har lagt ned mykje arbeid for å unngå dette. Willy Brandt (formann i SPD) gjorde det tidleg klart at tribunalet var eit anti-tysk og kommunistisk initiativ. Medlemene i SPD blei pålagde å ikkje stø tribunalet. Ungdomsorganisasjonane til SPD (Jusos) og det frideokratiske partiet blei pressa av moderpartia til å oppgje stønaden

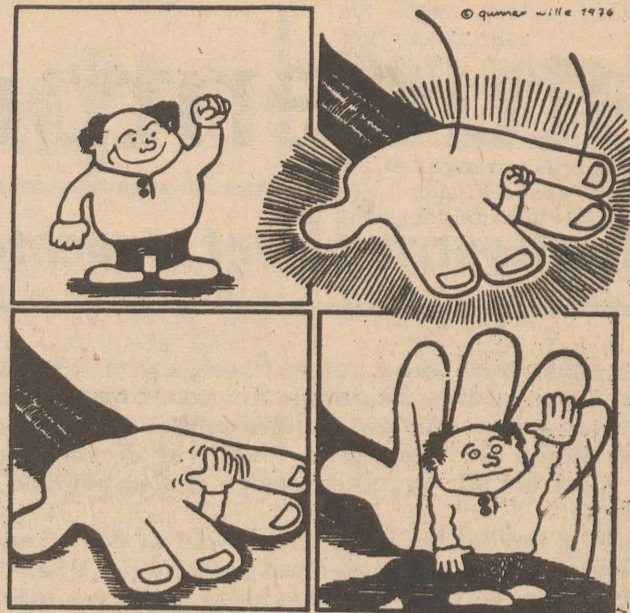
granskast denne sesongen. Tribunalet er politisk uavhengig, det skal ha offentlig møte (det fyrste etter planen omkring påska -78), og det skal publisere resultatet av undersøkingane sine.

På bakgrunn av utviklinga i Vest-Tyskland dei siste åra vil vi stø Russeltribunalet sitt arbeid. Dei tendensane vi ser til innsnevring av borgarleg-demokratiske rettar har alvorlege konsekvenser for mulegheten for å føre fram ein politisk opposisjon. Russeltribunalet er med på å utvikle en kritisk offentlegheit omkring desse autoritære tendensane.

Ikkje minst viktig er den internasjonale stønaden til tribunalet på bakgrunn av den motstanden det har møtt fra vest-tyske statsmakta, forbundsdagspartia og pressa. Denne har strekt seg frå skuldinger om at tribunalet er dominert av kommunistar, terrorisypatisørar og antityske haldningar, til reine kriminaliseringd freistnader. Desse reaksjonane er i seg sjølve eit godt prov på kor viktig arbeidet til tribunalet er.

Peter Schneider:

«Den som blir erklært som forfatningsfiende, har bare ett valg - å bli en.»

sin. Jusos har likevel, med visse atterhald, stått fast på sitt.

DGB (det vest-tyske LO) sende i des. -77 ut eit rundskriv med oppmoding til medlemene om å kjempe mot tribunalet, som blei stempla som fagforeiningsfiendtleg og kommuniststyrt. Likevel er det mange fagforeiningar og grupper i DGB som trassar leiinga.

Men det er klart at desse åttaka har snevra inn basisen for tribunalet og gjort tribunalet sitt arbeid vanskeleg heilt frå byrjinga. Dette har og skjerna motseiingane på venstresida omkring forholdet til sosialdemokratiet, undertrykkinga i fagforeiningane, om det er rett å utelate dette og andre tema for om mulig å få større oppslutning av sosialdemokrater o.l. Eit særskilt problem er det at det Sovjetorienterte tyske kommunistpartiet (DKP) har isolert seg frå støttearbeidet ved å insistere på at bare Berufsverbot skulle takast opp. Ein reknar

med at omlag 60% av alle som er råka av Berufsverbot er medlemar eller sympatisørar av dette partiet, og haldninga til NKP kan føre til at desse ikkje legg fram sine tilfelle for tribunalet.

I januar i år blei det og offentleggjort eit dokument frå innanriksministeriet som vurderte mulige måtar å rett og slett forhindre tribunalet på. I fygje dokumentet har tribunalet til formål å «bake vaske den demokratiske or den i BRD» og «minner om de fyrste Russel-tribunalets (om krigsbrottsverk i Vietnam. mlt merk.) innanrikspolitisk effekt i USA» (!) Dokumentet vurderte tiltak som: nekte leige ut offentlege lokale infiltrasjon, forby tribunalet etter forsamlingslova og nekte jurymedlemar innrel seløyve til BRD. Offentleg gjeringa av dokumentet hadde den positive effekten at de gav tribunalet ei tiltreng offentlig merksamnd, og de monstrete på same tid kor nødvendig det er.

Resolusjon vedteke på studentanes Hovudallmøte ved Universitetet i Tromsø 1/3-78

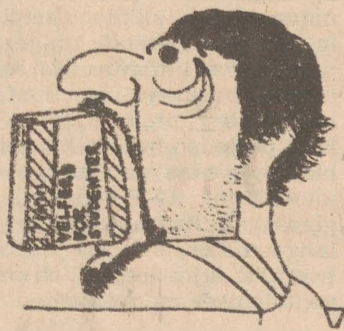
Stø det internasjonale Russeltribunalet om stillinga for menneskerettane i Vest-Tyskland og Vest-Berlin.

Den 16. okt. 1977 blei det 3. internasjonale Russeltribunalet konstituert. Dei to tidligare har tatt for seg Vietnam og Latin-Amerika, medan det tredje tribunalet skal ta før seg mulege brot på menneskerettane i Forbundsrepublikken og Vest-Berlin.

Tribunalet har avgjort å granske desse spørsmåla:

1. Bli innbuarar i BRD nekte retten til yrkesutøving pga. sine politiske meiningar?
2. Blir det øvd sensur ved hjelp av straffe- og sivilrettslege bestemningar og ved andre ikkje-juridiske tiltak?
3. Blir menneskerettar og konstitusjonelle rettar uthola eller diskriminert i samband med rettssaker og avstraffing?

I likskap med dei to fyrste er også det tredje tribunalet oppretta for å stø menneskerettane, sjøl om det er eit heilt anna samfunn og andre typer brot på desse rettane som skal

Alternativ kunnskap — kritisk perspektiv.

Tove Stang Dahl:

Barnevern og samfunnsvern

Hvem trengte barnevernet — barnet eller samfunnet? Om barnevernets framvekt i Norge, interessene bak de strafferettslige reformene og deres betydning for skole- og sosialpolitikken. En analyse i skjæringsfeltet mellom juss, historie og sosiologi. Kr. 53,-

Rolv Mikkel Blakar:

Kontakt og konflikt

Språk og kommunikasjon i familie og samfunn. Kva for mekanismer kan føre til at mange blir sosiale taparar, og kva har språkbruk og kommunikasjon å seie i denne samanhengen? Kr. 57,-

Rune Slagstad (red.):

Om staten

Om statens rolle i det norske samfunnet. Bidrag av: Øyvind Østerud, Kåre Lunden, Francis Sejersted, Tove Stang Dahl, Hans Fredrik Dahl, Øystein Noreng, Rune Slagstad og Jon Elster. Kr. 57,-

UniPak Bøkene får du i bokhandelen.

OVERGANGER ...

1. mai og kommunistenes ...

Forts. fra side 7

kamp mellom borgerskapets linje i arbeiderklassen og småborgerskapets linje om å kunne mobilisere arbeiderklassen disse klassers rettferdige interesser. Denne kampen gir seg derfor utslag i moralisme ol. idet en jo har samme historiske oppgave.

Således er AKP og SV forhindret i å se at f.eks. fagapparatet nå er blitt en del av den borgerlige undertrykkelsesstate, men kritiserer at det sitter pampere og dirigerer lover og regler, som om det ikke var omvendt. En slik moralisme overfor ledelse og forrædere forhindrer at oppmerksomheten rettes mot innholdet og nødvendigheten av den gamle kommunistiske parolen — «TVERS GJENNOM LOV TIL SEIER».

AKP-TOGET.

At AKP-toget i år ligger lavt når det gjelder konsise paroler skyldes at bondevennene går inn for størst mulig enhet slik at toget kan bli et virkelig folketog. (I så måte var de heldige, med den småborgerlige 8-mars utvanningen.) Hva annet ligger ikke i AKP: «1. mai er din kampdag» og en dag hvor bl.a. studentene skal demonstrere for sine egne økonomiske og politiske krav. Vel, trenger arbeiderklassen allierte, men det er på arbeiderklassens klassekrav og ikke på grunnlag av andre grupper og klassers egne krav. Hvis SV kommer med en venstristisk kritikk av FFF vil de komme i et merkelig lys de som selv bl.a. har vedtatt verning av den lille produksjon og eiendom (Jmf hele SVs prinsippprogram). Deres naive iver gjennom NSU å skape enhet i studentmassen som sådan, SVs verning av norsk kapital, troen på at krisa skyldes overproduksjon og det imperialistiske slangesamarbeidet, SV «som det norske partiet i Norge», verning om den norske psykiske egenarten, SVs støtte til Hitra-aksjonen o.l., SV's ulmende kritikk av Sovjet, deres ex. manglende klasseanalyse av PLO og frigjøringskampen i Eritrea, deres nas-

jonalistiske støtte, osv. osv. vil nettopp tilsi at de helhjertet må gå inn i «brei front» opplegget for å rive AKPs grassrot over i sitt eget idylliske småborgerlige blomsterbed (Kardemomme-sosialismen). Hvordan SV politisk kan argumentere mot FFF står for oss som en gåte.

De vanlige folke-parolene som dominerer 1.mai har et annet moment ved seg som kjennetegner den småborgerlige sosialismen — nasjonalismen. Den er småborgerskapets ektefødte ideologi hvor nasjonen settes over den borgerlige staten (det motsatte gjelder for den marxistiske analysen) nettopp for å legitimere en styrkelse av staten ved å henvise til forsvaret av nasjonen. Hensikten er i kortet å få beskyttet den lilleproduksjonens markeder ol. fra konkurranse fra utlandet. Dette er et tveegget sverd for det selvsamme småborgerskap idet styrkelsen av nasjonalstaten nødvendigvis tjener kapitalakkumulasjonen gjennom å tjene det imperialistiske borgerskapet. Idet et det politiske og økonomiske middel som benyttes for kapital ekspansjon og kap.akk. lover tilsier nettopp raseri av den lilleproduksjon og eiendom. (Sørgelig men sant for SV og AKP.) Alt dette gjenspeiler småborgerskapets håpløse stilling i det kapitalistiske samfunn og viser at forsvar av nasjonen i siste instans tjener borgerskapet.

Avslutningsvis er det bare å minne SVere om og nevne at studenter som tilhører mellomlagene ikke har noen felles interesser med arbeiderklassens klasseinteresser og derfor kan studenters tilknytning til 1.mai hverken begrunnes utifra «egne krav» (Jmf NSU) eller i kraft av det å være student, men bare i kraft av å være villig til å innta arbeiderklassens standpunkt gjennom skolering, altså å bli kommunist.

GA TIL POLITISK KAMP MOT AKP OG SV — TA KONTAKT MED KUL PÅ 1-MAI.

Ei og ei halv eller to linjer ...

Forts fra siste side

fra NSUs generelle linje. Ellers vil jeg peke på fordelene for SF ved å sitte med NSU-apparatet. For oss i PF er det et spørsmål om prioritering av ressurser. Vi har forsøkt å jobbe fram standpunkter lokalt. Stort sett har det vært enighet i mange studentpolitiske saker, med unntak av forskjellig syn på f.eks. ped.sem. og forholdet til Samskipnaden. Internasjonale spørsmål vil av oss bli trukket fram: der eksisterer i høy grad motsetninger.

SA: De store utdanningspolitiske motsetningene koker altså betraktelig ned. Endel meiner kanskje at det egentlig i denne situasjonen kunne være grunnlag for valgsamarbeid til hausten, særlig for å få ei bedre fordeling av arbeidsoppgavene?

Hans: Jeg er uenig i at det ikke eksisterer systematiske motsetninger. Men jeg forstår de studenter som mener at de to gruppene snakker for galleriet. Hovedallmøtene avspeiler det som skjer utenfor. Det må legges mye større vekt på å trekke inn aktivister i konkret grunnplansarbeid. Innafor PF må spørsmålet om samarbeid diskuteres nærmere, men det avhenger i høyeste grad av om en kommer fram til felles politisk program.

Lars Inge: Organisert samarbeid mellom del to eksisterende frontene har ikkje vore diskutert i SF. Sjølv har eg lita tru på eit slik alternativ i denne situasjonen. Den politiske utviklinga i PF siste halvåret har rett nok ført til at det er langt meir som samlar, men eit samarbeid føreset både ei større generell politisk semje og at tillit er bygd opp i praksis. SF og PF har likevel eit spesielt ansvar i studentpolitikken. Vi ser det ikkje som eit mål at det berre skal eksistere to studentpolitiske

organisasjonar her på Universitetet. Tvert om. Vi har både prøvd å komme ut med politikken vår og trekke fram og utfordre andre politiske retningar. Studentavisa er eit bra eksempel.

SA: Frontene har ingen vansker med å stille folk nok til alle organene som må fylles? F.eks. har jo PFs praksis vært bare delvis å fylle opp organene, samtidig som man har sagt at studentpolitikken skulle prioriteres.

Hans: Sjølsagt er det ikke vanskelig for oss å fylle vervene. Men dette blir først vanskelig når det blir et spørsmål om å prioritere mellom dette og annen type arbeid.

Lars Inge: Vi vil gjerne vere heilt åpne på dette punkt. Det var ikkje noko stort problem for jul, men det kan bli det no. Hvis vi skal kunne fylle alle verva og samstundes få fronten til å fungere meir sjølstendig på fag- og instituttnivå, krev det store ressursar. Det å sitte med Studentutvalet føreset også ei jamn oppslutning på hovudallmøta. Om Sos. Front framleis skal ha leiinga blir dermed opp til dei som røysta oss inn før jul. Fleire må kaste seg inn i arbeidet og vere med på å forme ut politikken.

Hans: Innafor PF pågår en diskusjon om frontens program og innretning. PF-møtene har hittil vært innretta på for kort sikt, bl.a. for å forbedre hovedallmøtene. Det er viktig å skaffe seg en skikkelig analyse for å heve nivået i den studentpolitiske kampen.

Studentavisa kommer nærmere tilbake til valgene av nytt Studentutvalg og avisredaksjon (konkrete programmer og personer) i neste nummer. Valgmøtet er foreløpig planlagt til 11. mai.

NYHETER fra SO

Oppgjør med AKP, 80 sider illustrert, kr. 27,-.

Barnehager, 30 sider, illustrert, kr. 10,-.

Ny økonomisk verdensorden — frigjøring eller imperialisme. 204 sider, illustrert, kr. 54,-. Til salgs hos bokhandlerne og i bokkaféene.

heftet er også ment som en hjelp til de som skal jobbe videre med utstillinga. Derfor har endel medisinerstudenter lagt fram sine erfaringer. Det er også laget et intervju med fritidslederen på Asgård sjukehus der utstillingslokalet var. Utstillinga står nå i Oslo og vil forhåpentligvis komme til Trondheim til høsten.

Heftet kan bestilles over tlf. 81938 eller 87304. Det kan også kjøpes på Studentutvalgets kontor.

Hefte fra samlivsutstillinga

Da samlivsutstillinga sto her i Tromsø utspant det seg en livlig debatt i skolestyret. Det er nå laget et hefte som oppsummerer debatten fra avisene og gir et bilde av publikums røst på selve utstillinga.

Heftet har også med endel

barnetegninger som ble laget mens utstillinga sto her. Det er gitt plass til 4 dikt av Sidsel Mørch fra hennes siste diktsamling, En mykere morgen.

Vi håper heftet kan brukes som utgangspunkt for en debatt om samliv i skolen, men

Kva handlar Midt-Austen konflikten -

Forts fra side 8

perialistmaktene blei det oppretta ein ny, åtskilt statsstruktur — jord blei overtatt, byar jamna med jorda og innbuarane drivne bort, og det blei innført fullstendig forbod mot tilseting av arabarar og innkjøp av arabiske varer. Fordrivninga av palestinarane i 1948 og ekspansjonen i 1967 var bare eit framhald av ein politikk som sionistane hadde ført like sidan fyrste verdenskrigen.

FAGPÅMELDING H-78

FAG OG STUDIEPLAN-AVDELINGEN MINNER OM FAGPÅMELDINGEN SOM SKAL PÅGÅ I FØRSTE UKE AV MAI.

Alle studenter som skal begynne på nye fag/emner må fagpamelde seg innen fristens utløp (dvs. 8.mai d.å.)

Stort konfrontasjonsintervju!

Ei og ei halv eller to linjer i studentpolitikken?

Er studentpolitikk noe mer enn bikkjeslagsmål mellom to grupperinger, klamme omfavnelser fra ML-erne overfor politiske motstandere eller gørr kjedelig aktivitet forbeholdt de få?

Innevarsla skiftet i den studentpolitiske ledelsen før jul noe nytt?

Er det i dag ei, ei og ei halv, to eller flere linjer i den studentpolitiske aktiviteten i Tromsø?

Studentavisa meinte tida var inne til et kort tilbakeblikk og ei vurdering av disse og andre spørsmål, og inviterte en representant fra SOSIALISTISK FRONT (SF) og en fra PROGRESSIV FRONT (PF) til et konfrontasjonsintervju. SF stilte med Lars Inge Terum, medlem av delegatgruppa/NSU, mens en av lederne for PF, Hans Evju, stilte opp for dem.

Studentavisa (SA): Innledda Sosialistisk Front si overtaking av de studentpolitiske organa før jul en ny epoke i studentpolitikken, eller gikk studentene mann av huse bare for å feie ut ML-erne?

Lars Inge, Hvis det med ein ny epoke meines at det blei skapt ei ny studentpolitisk rørsle, så er dette sjølsagt ikkje dekkande. Valsigeren til Sos. Front var likevel eit nederlag for den sekteriske og aksjonistiske lina PF til då hadde stått for. Med SF har ein meir heilskapleg sosialistisk politikk vorte stilt i leiinga. Både aksjonsdagen 22. febr. og kampen mot disiplinærreglementet synar dessuten at det for fyrste gong på lenge er

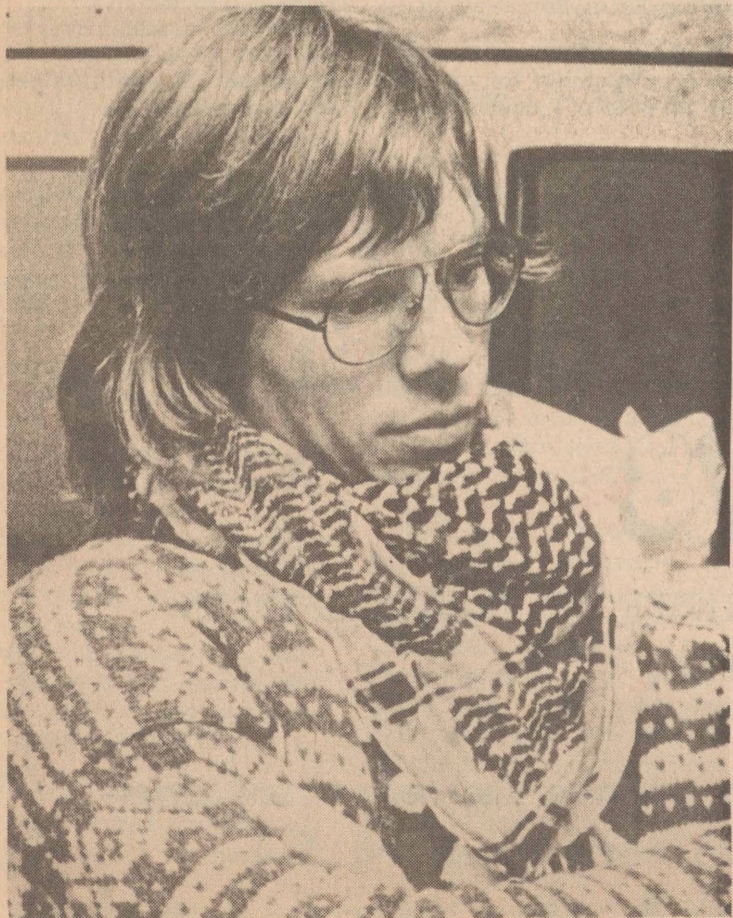
mogleg å få istand breie politiske markeringar på Universitetet. Det at PF no har korrigert lina si og politisk har klistra seg heilt opp til oss, er også eit tegn på at ein ny fase på mange vis er innleia. Elles er biletet prega av den generelle høgretendensen i samfunnet og disiplineringa i den høgere utdanninga både internt og ved den stramme arbeidsmarknaden.

Hans: Man kan kort og godt si: I den grad oppslutninga på hovedallmøtene tas som indikator er det ingen forandring. I lys av dette har det ingen dekning i virkeligheten for SF å framstille seg sjøl som massebevegelse. Valget før jul hadde et stort element av «fei-dem-ut».

Lars-Inge: PF vart kasta frå dei studentpolitiske organa etter ein klår politisk kritikk. Gjennom NSU-delegatgruppa, som vi tok over i fjor vår, hadde vi vist ein alternativ politisk praksis som fikk oppslutning på valmøtet.

Hans: Men at PF/NKS skulle være politisk isolert, holder ikke stikk. Her er det nok å trekke fram PFs linje for husleieaksjonen i februar som vant flertall på Storskogåsen og et stort mindretall på Prestvann. Videre var det PF som kjempa fram at kampen mot disiplinærreglementet skulle trappes opp i form av en demonstrasjon.

SA: Passiviteten hos «den jevne student» synes fortsatt utbredt. Verken PF gjennom lengre tid eller SF de siste månedene synes å ha klart

Lars Inge: «Progressiv Front freistar no å kopiere utdanningspolitikken vår».

stipend. SF har også langt fleire aktive no enn i byrjinga av haustsemesteret.

Når det gjeld aksjonar, meiner vi PF si haldning er feilaktig. Det er ikkje nok berre å stille opp med såkalla rettvisse krav og god vilje. Ein må vurdere også innhaldet i krava, vilkåra for kamp og kva slags politisk effekt kampformene har. Det gjorde vi etter vår meining på ein rett måte då det galdt spørsmålet om det var grunnlag for ein husleieaksjon.

Hans: Poenget med SFs linje i husleieaksjonen i februar var

Hans: «Sos. Fronts analyse av studentenes kampmidler er økonomisk og de undervurderer spørsmålet om politisk press».

virkelig å mobilisere massene?

Hans: I utgangspunktet er den studentpolitiske aktiviteten et problem. Årsakene finnes i forverringa i den økonomiske situasjon og for enkelte akademikergrupper på arbeidsmarkedet. Det har funnet sted ei vending inn mot faga som virker ugunstig. Situasjonen kan imidlertid bli kimen til motstand.

Vedrørende ledelsen av studentpolitikken så var PF/NKS sin største feil å undervurdere betydninga av å ha utvikla en konkret og allsidig studentpolitikk på høyde med situasjonen. Den systematiske ideologien spreidd av SV om at man ikke kunne vinne fram i kampen virka demobiliserende. PFs syn er at SF sin analyse av studentenes kampmidler er økonomistisk og undervurderer spørsmålet om politisk press.

Lars Inge: Eg er enig i fyrste delen av Hans si vurdering. Det er vanskeleg å engasjere studentane politisk i form av ein permanent innsats, studentpolitikken går i bølgedalar. Vi i Sos. Front har sett student- og universitetspolitiske saker i fokus, og har peika på samanhengen mellom den statlege utdanningspolitikken og det kapitalistiske systemet den skal tene. Dei viktigaste sakene vi har arbeidd fram har derfor vore studiestruktureringane, disiplinærreglementet og lån og

å hindre en skikkelig aksjon ved å fremme et forslag til aksjonsform som ikke kunne ha noen virkning.

SA: Så det eksisterer fortsatt viktige skillelinjer mellom frontene? Er det ikke slik at de påståtte to linjene i studentpolitikken egentlig koker ned til at PF i dag går inn for litt meire aksjon, demonstrasjonsiver og kampvillighet jfr. bl.a. debattinnlegget i forrige nr. av Studentavisa?

Hans: På ei rekke saker er det enighet. Det er dermed grunnlag for aksjonsenhet, som også kan dra med mange aktivister utafør PF og SF. Samtidig vil vi framholde at det er nødvendig å ta vare på det gode ved kamplinja. NSU og USV har i flere år arbeidet innafor rammene av en ansvarlig byråkratisk studentadministrasjon med diskusjon og studentparlamentarisk arbeid. Først i vår ser vi at NSU kan oppvise et enkelt brudd med denne tradisjonen — aksjonsdagen 22. februar. Det må ikke bli slik SF/USV gjerne vil at alle saker skal ende i diskusjon/parlamentariske organ. Målet må tvertimot være masseaksjon.

Lars Inge: Dei motsetningane som er går sjølsagt ikkje mellom ei kamplina og ei samarbeidsline. Vi arbeider for å utvikle ei slagkraftig sosialistisk studentrørsle. Kan PF t.d. vise til tilsvarande aksjonar som vi har hatt i vår i dei to åra før då dei satt med leiinga i studentpolitikken? Nei, PF har vore ute av stand til å mobilisere studentane og utvikle alliansar med NTL og dei progressive blant dei tilsette. Dei har berre klart å reagere hodelaust på einskilde «åtak» frå stat og univer-

sitetsleiing, og ikkje makta å reise sjølstendig kamp. Leiinga i Norges Kommunistiske Studentforbund (NKS) har etterkvart innsett dette, og nederlaget føre jul førte med seg eit skifte i lina og nye folk i spissen. PF freistar no å kopiere utdanningspolitikken vår. Sjølsagt synes vi det er bra, for dermed vert det lettare å føre diskusjonar og komme fram til felles aksjonar i konkrete saker. Einaste skilnaden no er at dei freistar å framstå litt meir militante.

Hans: Når det gjelder aksjonsdagen, så er den et enkeltstående eksempel på at NSU er blitt aktivisert og har forsøkt å reise en massebevegelse. SF har vært mot å reise studentkampen utafør diskusjonsnivå. PF har i alle fall hatt en politikk for å reise enkeltsaker.

SA: Men verken PF herfra eller sentralt har reist en eneste ny kampsak til NSU-landsting i år. Betyr det at dere har skifta standpunkt til denne organisasjonen og til SV som såkalt tjenlig redskap for statens utdanningspolitikk?

Hans: Sjølsagt står vi på disse standpunktene. Men f.eks. aksjonsdagen var jo et unntak

Forts. side 11

HENRIK IBSEN SAMLEDE VERKER

Ny utgave i syv bind av Ibsens samlede verker. Det syvende bindet er en flunkende ny Ibsen-biografi i bilder. Nye er også innføringene til hvert enkelt skuespill, skrevet av vår tids fremste Ibsen-forskere.

JUBILEUMS TILBUD

Motta alle 7 bind og betal for bare 6, dvs. kr. 624,- (kontant eller i rimelige rater uten tillegg i prisen). Tilbudet gjelder frem til 4. mai. Etter den tid blir prisen kr. 728,-.

UNIBOK
UNIVERSITETSBOKHANDEL

9001 TROMSØ,
Postboks 761
Tlf. (083) 81012
GYLDENDAL